

„A történelmet felkavaró, a cselekmény intenzívebbé,
az érzelmek fokozása lényegében.”

Gaby Roney

Lucy

Ruby Sam

Lucy

Ruby Saw

Ruby Saw

Lucy

© Ruby Saw © Book Dreams Kiadó

Minden jog fenntartva!

Szerkesztő: Fáy Linett

Borítóterv: Zsigmond-Bárdos Melinda

Kép forrása: Pixabay, Freepik

Megbízott kiadó: Book Dreams Kiadó

Elérhetőségek:

info@bookdreams.hu • www.bookdreams.hu

facebook.com/bookdreamskiado

instagram.com/bookdreamskiado

ISBN E-pub: 978-963-586-155-2

ISBN Mobi: 978-963-586-156-9

BOOK DREAMS

Book Dreams Kiadó

2023

Ruby Saw

Lucy

"Egy történet arról, hogy a legkétségbeejtőbb időben is képes utat találni a szerelem."

@Readings Of Kittina

"Amennyire rövidke kis történet, annál nagyobb mondanivalója van. Az erő bennünk lakozik, csupán a felszínre kell hoznunk, és akkor nem létezik lehetetlen."

@SZaBiSa_boOks

"Minden benne van, ami egy háborús, lélektani történethez kell. Elgondolkodtat, és sokáig nem ereszt. Az ember ilyenkor jön rá, hogy mennyire esendő, és bizony érdemes minden napot úgy élni, mintha az lenne az utolsó."

@Lexy

"A Lucy egy nagyon sokrétű, érzelmekkel teli szívbemarkoló történet. Sorsok és életek fonódnak össze egy életre a viszontagságok által kikövezett úton.

Megtépázta a lelkem, de az biztos, hogy még sokáig velem marad ez a csodálatos regény."

@Madárka76

Tracklist:

Ruby Saw lejátszási listája:

30 Seconds To Mars – A Modern Myth

30 Seconds To Mars – From Yesterday

30 Seconds To Mars – Was It a Dream
Astyria – How A Storm Breaks
Besomorph & The Tech Thieves – In My Dreams
J2 feat. Keeley Bumford – Animal
Roxen – Amnesia
Tomandandy – Flying Through The Air
Tribal Blood – War
Zedd feat. Foxes – Clarity

Prológus

Harrogate-tól nem messze, egy farmon éltem a bátyáimmal. Édesanyám a második felesége volt édesapámnak, az elsőt elvitte a tüdőgyulladás. Viszonylag hamar talált új asszonyt, és alig egy évvel a menyegzőjük után érkeztem én. A testvéreim mindig is azt állították, hogy csak egy betolakodó vagyok a családban.

Mikor megszülettem, az idősebbik bátyám, Sean már kilencéves volt; a fiatalabbik, Adam pedig öt. Látszólag boldogan éltünk, amíg édesanyám meg nem betegedett. A szüleim szerettek volna még egy gyereket, de anya többször is elvetélt, és ezek után meggyengült az immunrendszere. Nem bírta ki a teste azt az enyhe kis megfázást, amit egy kinti munka alkalmával szedett össze. Két nap alatt ledöntötte lábáról, ágynak esett. Én ápoltam, a fivéreim felé sem néztek. Nem szerették őt, nem tekintették az anyjuknak. A temetésénél illedelmesen ott voltak, de nem gyászolták meg, már másnap levetették a feketét.

Tizennégyéves voltam, amikor távozott. Onnantól a nyakamba szakadtak az ő dolgai, át kellett vennem a helyét, mivel én voltam az egyetlen nő a családban. Nehezen viseltem, hiszen akkor még a gyerekkoromat kellett volna töltenem, de meg kellett csinálnom mindent. Meg kellett mutatnom, hogy igenis erős vagyok.

Adam fura fiú volt. Sosem ment oda a domboldalón játszó lányokhoz. Jobban érdekelte az időközben felvett fiatal istálló-master, aki engem tüntetett ki a figyelmével. Akkor még nem igazán tudtam, mi is a vonzalom, nem értettem sosem a célzásait. Tizenhatévesen az volt a legfontosabb dolog az életemben és a mindennapjaimban, hogy a ház férfijainak legyen mit enniük, és legyen tiszta ruhájuk. Aztán egyik nap Louis – így hívták az istálló-mestert – nekinyomott a falnak, és a szoknyám alá nyúlt. Ha apa nem

ér oda idejében, valószínűleg megerőszkol. Adam onnantól abban a hitben élt, hogy miattam küldték el őt. Még most is érzem cigarettafüstös leheletét az arcomon, ha rá gondolok. A fiatalabbik testvérem megutált, és ahol csak tudott, belém kötött.

Az érvágás a történetemben akkor jött, mikor édesapánkat behívták harcolni. 1940. április végén ment el otthonról, és szeptember közepén jött a távirat, hogy Lord Richard Dawson hősi halált halt az Angliai csatában. Ezután a testvéreim is bevonultak, egyedül maradtam. Azok a hónapok voltak a legszebbek. Sean másfél hónap után jött haza. Egy gáztámadás során beszivárgott a gáz a maszkjába, és fél szemére megvakult. Azonnal hazaküldték. Adam pedig... Adammal nem történt semmi, őt a parancsnoka küldte haza, és sosem mehetett vissza a seregbe. Erről nem igazán beszélt. Annyit mondott, hogy nem bírt fegyvert fogni, de olyan is előfordult, hogy azt mondta: önként kérte, küldjék haza.

Én tudtam az igazságot.

Apa halála után ténylegesen is cseléd lettem. Sosem volt egyetlen szép szavuk sem hozzám. Csak moss és főzz, az asszonynak a konyhában a helye! Azt hittem nem lehet rosszabb, aztán egyik este Sean berúgott, és ki akarta vájni ép szemét. Ha nem ütöm ki a kezéből az üvegdarabot, megteszi. Eltökélt volt, kissé örült.

Kicsit egymásra is találtunk, ahogy a vállamon zokogott. Ömlött belőle a fájdalom, hogy egy csődtömeg, én pedig kedves húgként az ellenkezőjét állítottam, és támaszt nyújtottam neki. A másik pillanatban már a slicce után nyúlt... Akkor Adam szállt szembe vele, hogy ilyet mégsem tehet a húgával, bármilyen elkeseredett is. Csupán a féltestvére voltam, szerinte ez nem volt akkora bűn.

A bűn mindenkinek mást jelent.

Hálás voltam Adamnek, és onnantól nagyon féltem Seantól. Elhatalmasodott rajta a téboly, hogy ő így már senkinek sem fog kelleni. Pedig csupán szürke volt a bal szeme, ez nem volt akkora baj, hogy öngyilkos akarjon lenni. Nem értette, az, hogy az élete megvan, mennyivel nagyobb áldás.

Abban az időben ez volt a legnagyobb kincs! Azt élet.

Adam azután az éjszaka után teljesen megváltozott. Védelmezett, sokszor még velem is aludt. Elmondta nekem nyílt titkát, hogy ő a férfiakhoz vonzódik, és megbocsátott, hogy miattam küldték el Louis-t, noha egyáltalán nem az én hibám volt. Az ő elméje is kezdett elborulni, dühkitörései voltak. Tőle is félni kezdtem, de nem hagyta, hogy eltávolodjak tőle, valamiért kapaszkodott belém.

Látni akarta, csak látni akarta. Nem tudtam hová, kihez szaladni. Azt mondta ne sírjak, nem fog hozzám nyúlni, csak látni akarja, mi van a lábam között. Mi az, ami őt egyáltalán nem vonzza. Nem nyúlt hozzám, de onnantól, ha valamit rosszul csináltam, megütött. Rajtam töltötte ki a mérgét, a csalódottságát, amiért ő más volt.

Örültek lettek, és nem tudtam mit tenni.

A háború közepén mégis hová mehettem volna?

Lucy Dawsont sosem vették emberszámba a fivérei. Lucy Dawson volt a család jelentéktelen tagja, egy cseléd, egy felesleges száj, amit etetni kell. Mindezek ellenére tudtam jól, hogy valahol még él a szeretet, az összetartás, boldogság... Egy másik világról álmodtam, amiben nem vagyok kítaszított. Kitartottam az elgondolásom mellett. A háború számomra csak a kisebbik rossz volt, mert a család, amiben éltem, felért egy harccal.

Tudtam, hogy a bátyáimat a háború tette bolonddá, de engem nem tehettek azzá!

1. fejezet

Napjainkban

Az a nap is hasonlóan telt, mint az előtte lévő számtalan. A verandán, a jól megszokott kerti székekben ücsörögve vártam a kisasszonyt, aki megkérdezte, lennék-e kedves mesélni a második világháborúról. Könyvet szeretne írni a témában, és hosszas kutatás útján akadt rám, mint túlélőre.

Nem voltam akkor már éppen fiatal. Kilencvennégy évesen szerencsére még mindig jó egészségnek örvendtem, természetesen éreztem a koromat, lassabban mozogtam, megfontoltabban igyekeztem élni a mindennapjaimat. Nem volt rossz életem, viszont kezdtem belefáradni a monotonitásba. Azt előbb-utóbb minden ember elunja. Ám tartalmasabb mindennapokat sem kívántam, mert... Mondjuk úgy, nekem az éppen megfelelt, ahogyan akkor volt. Nem vágytam többre, de valamit azért hiányoltam...

***

– Nagyi! – szaladt ki a házból Ginny, a dédunokám.

A lányoméék velem éltek. Így egyszerűbb volt, mivel nem akarták, hogy öregek otthonába kelljen mennem. Igaz, abba én sem egyeztem volna bele, kor ide vagy oda.

– Tessék? – pillantottam felé érdeklődve.

– Ezt most hozta a postás – lóbált meg egy hatalmas borítékot, majd átnyújtotta a mellettem lévő asztalon pihenő olvasószemüvegemmel együtt.

Feltettem a szemüveget, azután a borítékot is elvettem, és kíváncsian tekintettem végig rajta.

– Egy évet késtél, öreg barátom – mosolyodtam el, miközben végigsimítottam a kínai bélyegeken.

– Igazából, am – állt elém Ginny, majd a bélyegzőre mutatott, amit addig nem is figyeltem. – Tavalyi a dátum. Sajnálkozott is a postás, hogy nem érti, hogyan keverték el.

– Emberek vagyunk, hibázunk – mosolyogtam a lányra, azután bontani kezdtem a borítékot.

– Nem is zavar? – kérdezte értetlenül.

– Végző soron a kezembe került, nem igaz? – hagytam ennyiben.

Az idő előrehaladtával megtanultam, hogy felesleges olyanért pörölni, ami már elmúlt. Csak kiveszi az ember amúgy is kevéske erejét. Főleg, ha korrigálják a dolgot, akkor aztán teljesen hasztalan ilyen miatt idegeskedni.

– Csodállak, amiért ilyen türelmes vagy – szólt, miközben leült a másik székre.

– Ezért is élek még mindig – mosolyogtam rá, azután kivettem a papírt a borítékból.

Szétnyitottam az A/4-es lapot, és több, kisebb papírlap esett ki belőle a földre. Ginny előzékenyen összeszedte, majd az asztalra rakta. Érdeklődve kezdtem el olvasni a levelet, ami örömtelien indult, de a közepe felé elkomorult. Értetlenül vontam össze a szemöldököm, mert ez nekem búcsúnak tűnt. Nem úgy ismertem az íróját, mint aki ennyivel letudja az életet.

Mindig is a szívemben foglak őrizni.

Ezekkel a szavakkal zárta. Továbbra sem volt világos számomra. Elgondolkodva pillantottam Ginnyre, aki hasonlóan nézett rám.

– Talán rossz híreket kaptál? Baj van? – kérdezte.

– Ideadnád azokat a papírokat? – nyújtottam felé a kezemet, ő pedig átadta a maradék két lapot.

Az egyikén csupa kínai betű szerepelt, ám keskeny, fekete szegélye miatt sejtettem, hogy semmi jót nem jelenthet. Azután a másik lapot tettem elé,

amire szintén angolul írtak, de ismeretlen volt számomra a kézírás.

"Kedves Lucy!

Mély fájdalommal tudatom, hogy szeretett nagyapám életének századik évében eltávozott közülünk.

Hosszú ideje betegeskedett már, de sosem hagyta, hogy a betegsége térdre kényszerítse, ám sajnós az a nap is eljött, hogy nem tudott tovább küzdeni.

Örökké a szívünkben őrizzük.

Maradó tisztelettel: Maylin Keito"

Elakadt a szavam, egy pillanatra az én szívem is megállt, reszkető kézzel kapaszkodtam meg a szék karfájában. Nem ilyen hírekre számítottam, egyáltalán nem. Tisztában voltam a korommal, az idő múlásával, de erre még nem voltam felkészülve. Az az egy év késés pedig... Semmi ilyesmire nem gondoltam.

A tudat, hogy Luan nincs többé, darabokra törte a szívemet. A férfi, aki hetvenhét éven keresztül mellettem volt, aki támogatott, akivel mindent megosztottam, aki erőt adott, követendő példaként szolgált, meghalt. És még csak el sem búcsúzhattam tőle.

Levettem a szemüvegemet, miközben magam elé meredtem. Nem tudtam megszólalni, teljesen letaglózott az a levél. Nem bírtam felfogni!

– Mama, mi a baj? – térdelt le elém Ginny, majd félve pillantott a szemembe. – Megijesztesz.

– Keito hadnagy meghalt. Nincs többé – szipogtam. Igyekeztem tartani magam, de ez sajnós nem sikerült.

– Istenem, úgy sajnálom – görbült le Ginny ajka is, majd a térdemre hajtotta a fejét.

Sosem fáj még semmi sem ennyire, mint az a hír. Az ember bármit képes kibírni, de ha elveszít magából egy darabot, azt sohasem dolgozza fel. Soha! Luan és én 1942 óta egyszer sem találkoztunk, csak leveleket

váltottunk, de ettől függetlenül egymás részei voltunk, mert a múlt összekötött minket. A családom volt!

– Semmi baj – simítottam meg a feje búbját. – Az élet elmúlik.

– Nem vagy szomorú? – nézett fel rám könnyes szemekkel.

– Mérhetetlenül. De vissza már nem hozhatom, ahogy a dédnagyapádat sem – feleltem a szememet törölgetve.

A férjem több, mint tizenhét éve halt meg, és nélküle is elég üres volt az életem, de ezt az ürességet a lányom, valamint a fiam és a családjaik valamelyest tompították. Luan azonban teljesen más volt, noha igyekeztem optimistának lenni, de ez a kapcsolat régebbi volt. Jóval régebbi.

– Majd találkozom vele is, mint dédnagyapáddal – mondtam apró mosoly kíséretében.

– Persze – bólogatott Ginny, zaklatottan beletúrt hosszú barna hajába – hetven év múlva – nevetett.

– Segíts, kérlek! – nyújtottam felé a kezemet, amire felsegített, azután a szobámba kísért.

***

Harrogate mindig is a szívem csücske volt, számomra olyan jelentőséggel bírt, mint Scarlett O'Harának Tara. Sosem akartam elmenni innen, pedig... Pedig megtehettem volna, de úgy éreztem, azzal néhai szüleimet köpném arcon. Nem azért küzdöttem a háborúban, hogy aztán mindent eldobjak.

Némán ültem az ágyam szélén. Egyik kezemben a férjem óráját, a másikban Luan sálát szorongattam. Könnyek folytak végig az arcomon, úgy éreztem, csúf tréfát űz velem az élet. Annyi év után nem jött el a boldog vég, hanem csak rosszabb lett. És maga a tudat, hogy a hír késett egy évet, még jobban elkésérített.

David halála után még volt egy kapaszkodóm, Luan, de mára már ő is elhagyott. Egyedül maradtam. Végleg. Azt mondanák, miket beszélek,

hiszen van két gyermekem, unokáim, dédunokáim. Családom van, az isten szerelmére! Igen, családom van, amiért borzasztóan hálás vagyok, de ez teljesen más.

Minden veszteség feldolgozhatatlan, csupán rajtunk múlik, hogy együtt tudunk-e élni vele, vagy sem. David halála még akkor is fájt, de együtt éltem vele, mert nem tehettem mást. De Luan halálhíre hatalmas tör volt a szívembe. Ezzel már képtelen voltam együtt élni.

Elmerengtem, a múltban jártam. Az a pár nap jutott az eszembe, amikor segítettem ennek az ismeretlen férfinak. Nem tudtam róla semmi többet, csupán azt, hogy ártatlan, és nem hagyhattam magára, mert... Mert nekem sem segített soha senki, tudtam jól, min megy keresztül.

Akkoriban a háború mindenkitől elvett valamit, vagy éppen valakit. Rám mindkettő igaz volt, de kaptam is. A sors ezzel a tiszta szívű emberrel kárpótolt, akit most, ennyi év után mégis elvett. Feldolgozhatatlan volt számomra, hogy már ennyi éve történt.

Vajon tényleg megtörtént?

Kopogtak. Sűrűn pislogva ocsúdtam fel az emlékekből, melyek sebesen rohamozták meg megsebzett szívemet.

– T-tessék! – dadogtam, miközben igyekeztem összeszedni magam.

Nem akartam, hogy bárki is gyengének lásson. Ez már berögzült az évek során, szóval bármennyire is fájt, tovább kellett mennem, mert mindig is ezt várták el tőlem.

– Mama, itt van a hölgy. Beküldjem, vagy lejössz? – dugta be a fejét Ginny.

– Küldd be, kérlek! Köszönöm – mosolyogtam rá.

– Azonnal szólok neki – csukta be maga után az ajtót.

Felálltam az ágyról, a fülem mögé simítottam pár ősz tincset, amint leültem a szobában helyet foglaló kisasztal melletti egyik fotelbe. Egy

pillanatra elgondolkodtam, hogy vajon jó ötlet-e ez. A múltamról, egészen pontosan azokról az ominózus évekről kellene beszélnem, amiket az ember felejtene.

Nagy levegőt szívtam be, majd fújtam ki, lehunytam a szememet, és továbbra is egyik kezemben az órát és a sálát szorongattam. Kapaszkodtam beléjük, de már nem volt mibe...

Ha az ember életében eltűnnek a biztos pontok, akkor tanácstalanul áll a világ előtt, mert senki sem fogja a kezét. Időre van szükségünk, hogy feldolgozzuk a problémákat, de nekem már meg voltak számlálva a napjaim, a heteim, az éveim. Ha voltak még akkor éveim...

Nyílt az ajtó, és egy fiatal, csinos nő lépett be a szobába a dédunokám mögött. Emlékeztetett magamra. Annak idején nekem is hosszú szőke hajam volt, és pont ugyanolyan csodálatos mosollyal szemléltem a világot, ahogyan ő nézett rám. Mármint a háború kitöréséig, mert utána csak kapkodtam a fejemet és próbáltam túlélni a lehetetlent.

– Szép napot, Mrs. Hilton! – nyújtotta felém illedelmesen a kezét. – A nevem Hadley Hilson-Kwon – mutatkozott be.

Meglepetten konstatáltam, hogy dupla vezetékneve van, illetve az utóbbi ázsiai. Amikor telefonon beszéltünk, csak a Hilsont használta.

– Üdvözlöm, kedves! – fogtam kezét vele. – Lucy Hilton. Régen Dawson voltam – tettem még hozzá.

– Foglaljon helyet, kérem! – mutatott a másik székre Ginny.

Ez a lány teljesen olyan volt, mint én. Sokat is voltunk együtt, tekintve, hogy magántanuló lett belőle az allergiája miatt. Sűrűn befulladt, és a pánik ezt csak erősítette, így az unokám úgy döntött, hogy kiveszi az iskolából. Ginny ezt úgy hálálta meg, hogy csupa jó jegyet szerzett, és amikor csak tehetett, tanult. Mindenben segítettem neki, amiben csak tudtam. Azt hitte, én vigyázok rá, valójában ő vigyázott rám. Én is tanítottam őt valamire, és ő

is próbált engem. A számítógéppel például, de valahogy nem jöttem rá, pedig próbálkozott. Ilyen szimbiózisban élünk mi ketten.

– Köszönöm! – ült a fotelbe Hadley, majd nagy válltáskáját az asztalra tette, aztán kicipzározta.

– Egy teát esetleg? – érdeklődött Ginny.

– Elfogadom, köszönöm – felelte a nő.

– Csak citromos vizet kérek, kicsim – mondtam a lánynak, aki bólintott, majd kiment a szobából.

– A beszélgetést rögzíteni szeretném, mert nem akarok jegyzetelni. Ha ez ellenére van, akkor persze... – nézett rám kissé megszeppenve, amint bekapcsolta a laptopját.

– Ahogy önnek könnyebb – bólintottam. Egyáltalán nem bántam.

– Rendben, köszönöm. És mivel szeretné kezdeni? Elsősorban Keito hadnagy története érdekelne.

A név hallatán elszorult a szívem. Néhány óra telt csak el, hogy tudtam, Luan már nincs köztünk. Érthetetlen volt az egész. Persze nem élünk örökké, de jobb hiú ábrándokban létezni, mint szembenézni az elmúlással.

– Valami rosszat mondtam? – kapkodta idegesen a szemét.

– Tudja, nemrég érkezett a szomorú hír, hogy Keito hadnagy tavalgy meghalt, és még nem igazán fogtam fel – pillantottam fel a plafonra, próbáltam tartani magam.

– Fogadja együttérzésem – nyúlt át a laptop felett, majd megszorította a kezemet.

Az érintése meleg volt. Édesapám szerint, akinek hideg a keze, annak nincsen lelke. Úgy hitte, a lélek melegíti fel a testet az erejével. Ez csupán mendemonda volt, mégis megjegyeztem egy életre.

– Ha most mégsem alkalmas...

– De az élet megy tovább, nem igaz? – erőltettem mosolyt az arcomra. – Talán pont attól leszek jobban, ha beszélek róla – vontam meg a vállamat, majd az asztalra tettem az órát és a sálát.

– Nézze, ha nem szeretné, én megértem – szabadkozott Hadley.

– Kezdjük el! Ha mégsem menne, szólni fogok. Legyen ez a kompromisszum – javasoltam, amire beleegyezően bólintott.

Közben Ginny is meghozta a frissítőket. A vizemet kortyolászva azon járt az eszem, vajon mi lett volna, ha eldobok '45-ben mindent és kimegyek Kínába. Volt ilyen lehetőség is az életemben, de valamiért nem éltem vele. Mindig akkor latolgatjuk az esélyeinket, amikor már az adott lehetőség nem létezik.

Miért?

Akkor határozottan döntöttem, ma már nem vagyok biztos benne, hogy az volt a legjobb döntés. Az idő kerekét nem áll módomban visszaforgatni, pedig lehet, hogy megtettem volna...

Talán...

– Tehát annyit tudok önről, hogy az édesapját a háborúban veszítette el – kezdett bele Hadley, miután megitta a teáját. – Részvétem a családjá miatt.

– Igen, apa elesett – értettem egyet.

– Két bátyjával élt itt, a harrogate-i farmon. Megkérdezhetem, hogy velük mi történt? – tette fel óvatosan a kérdést.

– Ezt nem azért mondom, mert nem akarok válaszolni – emeltem fel az ujjamat. – Nem tudom, de nem is érdekel.

Hadley megrökönyödött, de aztán gyorsan a laptopja képernyőjére pillantott. Nem gondolta, hogy így felelek. Sosem kívántam rosszat a bátyáimnak, de azok után nem is érdekelt a sorsuk. Ők semmibe vettek engem, én pedig ignoráltam őket. Akkor úgy éreztem, ezt kell tennem, mert hiába voltam én is a család része, és hiába próbáltam kijönni velük, zárt

ajtókon dörömböltem. Pedig próbáltam, de egyszerűen hajlandóságot sem mutattak az elfogadásomra.

– Nem bánja, hogy így alakult?

– Nem ismeri a történetünket, megértem, hogy nem tudja mire vélni a szavaimat. A Dawson fivéreknek volt szívük, de egyikükében sem kapott helyet a húguk, Lucy. Belefáradtam a próbálkozásokba. És rútol elbántak velem. Velünk – bólogattam, miközben a kezembe vettem Luan sálát.

– Sajnálom – szólt együttérzően.

– Tudja, akkoriban más szelek fújtak, és ha nem kapaszkodtunk meg valamiben, akkor magával ragadott minket. A szomszéd farm így úszott el. A lányt kitúrta a bátyja a hagyatékból, és ma már szántóföld áll a hatalmas ház helyén. Őt magával vitte a szél. Én nem hagytam – mondtam elszántan.

Akkor nem bántam, hogy kitarítottam a farm mellett, de csak az ilyen pillanatokban éreztem így. Mégiscsak a családomé volt, és nem hagyhattam veszni, háború ide, vagy oda. Az egyetlen dolog, ami az édesapámé volt, és amit meg tudtam tartani.

– Kész elmesélni, mi is történt azon a nyáron, Lucy? – érdeklődött kíváncsian, de visszafogottan.

Készen álltam-e újraélni azokat a napokat? Teljes bizonyossággal állítom, hogy nem, de talán valóban erre volt szükségem. Talán emlékezmem kellett rá, hogy könnyebben tudjak felejteni. Talán az élet is csak akkor az igazi, ha van, ami fájjon, hogy érezzük, még élünk. Az öröm önmagában kevés, hiába tesz boldoggá. Úgy hittem, próbák nélkül nincs elégedettség. Ha képes vagy rá, az az igazi siker, nem az ölbe pottyant gondtalanság.

– 1942 kora nyarán még csak tizenhét éves voltam. Annyi idős, mint most a dédunokám, Ginny. Ő még gyereknek számít, nekem hamar fel kellett nőnöm, különben elnyeltek volna az árnyak, amik édesapám halála után a nyomomba szegődtek. A mai napig itt vannak velem, de

megtanultam együtt élni velük, mert az élet elfogadások sorozata. Akkor ezt még nem tudtam, de idővel megtanultam a leckét...

2. fejezet

A múltban

Az angol nyarak nem voltak valami melegek, éppen az elviselhető kategóriába estek. Kellemesen simogattak a nap sugarai, a pipacsok finom illatát messzire vitte a szél, egy-két piros szírom is vegyült bele. Egy éppen a lábam előtt ért földet. Kíváncsian tekintettem le rá, és arra gondoltam, bárcsak engem is felkapna a szél, elvinne.

De mégis hova?

A háború javában zajlott, nem telt el úgy nap, hogy ne hallottuk volna a bombák, a repülőgépek hangját. Előfordult az is, hogy tankok mentek el a farm melletti földes úton. Borzalmas volt így élni. A legrosszabb azonban az volt, mikor rájöttem, hogy semmim sem maradt ebben a földi pokolban. Persze ez relatív, hiszen még a ház állt, de nem az én örökségem részét képezte. Egy valamim volt: szívem tiszta szava. Hittem, ha pozitívan próbálok élni, gondolkodni, akkor meg is történik velem. Nehezen ment, de igyekeztem.

A bátyáim teljesen elhagyták magukat. Szó szerint semmink sem volt, az éléskamra kezdett kifogyni, így csínján kellett bánnom az étellel, mert bevételünk sem igazán akadt. Adam semmit sem kapott, míg Seannak küldött a sereg némi kárpótlást a sérülése miatt, de abból csak pár fontot adott nekem, hogy a háztartásra költsem. A farm környékére nagyon senki sem mert jönni, mert tudták, hogy a Dawson fivérek nem félnek fegyvert ragadni. Őket még a háború is kivetette magából. Megvolt az oka...

– Aztán brandy van-e a kamrában még, kishúgom? – lépett mellém Sean.

A rosszullet kerülgetett a jelenlététől. Neki kellett volna a család fejének lennie édesapánk halála után, de ehelyett ő nemhogy a feje, még a térdkalácsa sem volt ennek a családnak nevezett valaminek.

– Valamennyi van – feleltem bőbeszédűen.

– Remélem, nem felejtetted el, mit kértem tőled – átkarolta a vállamat és a fülembé suttogott, hogy csak én halljam.

– Igen, bátyám, tudom – mondtam a fejemet lehajtva.

Tudat alatt meghunyászkodtam. Mit tehettem volna? Egy korombeli lány, ha elszökik otthonról, hamar a portyázók martalékává válik. Ennél többre tartottam magam, de én sem tudtam, mégis mennyi az az annyi.

– Ügyes lány vagy – dörzsölte meg kérges tenyerével a vállamat.

Sean fess fiatalember volt, a környéken nagyon jó híre volt még a háború előtt. Sok lány versengett a kegyeiért, ígéretes partinak számított. Magas volt, kék szemű, megnyerő arcélű, tökéletes fizikummal és kiállással. Ám a háború csúnyán elbánt vele, fél szemére megvakult, és onnantól nem volt megállás, elindult azon a bizonyos lejtőn. Úgy érezte, vége az életnek, hogy senkinek sem kell, és csak magára számíthat.

– Adam ne tudja, hol az alkohol, különben eljár a kezem. Tudod? – duruzsolta az arcomba.

Hogyne tudtam volna. Képes volt kezét emelni rám, ha úgy tartotta a kedve. Ma már belátom, hogy bennem volt a hiba, mert hagytam, de akkor még úgy gondoltam, csak a keserősége miatt teszi.

– Nem fogja – ráztam meg a fejemet, és elhúzódtam előle.

Nagy levegőt fújtam ki, amint oldalra pillantottam, az arcára. A háború mindenkit megváltoztatott, de leginkább őt. Testvéri szeretet... Ő semmi ilyesmit nem érzett irántam, igaz az öccse iránt se.

Amint ott egymás szemébe révedtünk fura, de ismerős hang csapta meg a fülünket. Lassan pillantottunk az égre, mert tudtuk jól mind a ketten, hogy

afelől jön, viszont semmit se láttunk, ám a robaj csak erősebb lett.

– Feküdj! – ordított a ház felől Adam.

Azután már csak arra emlékszem, hogy Sean elkapta a vállamat, és a földre lökött. Fura volt, az sokkal jobban meglepett, hogy védelmezett, mint az, ami azután történt. De gondoltam, még benne volt ez a mechanizmus a sereg miatt.

Őrületes zajjal csapódott valami a földre, nem messze tőlünk. Beleremegett a környék, olyan volt, mintha a föld szíve dobbant volna meg. Sosem éreztem még hasonlót, reszkettem és a számon kapkodtam a levegőt. Fogalmam sem volt, mi történt, de a legrosszabbra gondoltam. Akkor, ott semmi esélye sem volt a pozitívitásnak.

– A kénköves ménkü?! – pattant fel mögöttünk Adam, majd leporolta viseltes mellényét. – Gyere, kicsim! – nyújtotta felém a kezét. Reszketve csúsztattam a tenyerébe a kezemet.

– Egyben vagytok? – nézett végig rajtunk Sean, amint felállt.

– M-mi volt ez? – kérdeztem reszkető szájszájval, noha ők sem tudtak többet, mint én.

– Lezuhant egy repülő. Ott, ni! – mutatott a nem messze lévő domb felé a fiatalabbik bátyám.

Mind az említett irányba pillantottunk. Fekete füst szállt fel a domb mögül.

– Gyorsan, nézzük meg! Lucy, te maradj itt! – parancsolt rám Sean, azután elfutottak.

Csak álltam ott, reszkettem a rémülettől, és hiába volt háború, az ember nincs mindenre felkészülve. Borzalmasan zakatolt a szívem, majdnem kiugrott a mellkasomból. Csak a szívverésemet hallottam, semmi mást, az ájulás környékezett.

Azt mondták, maradjak ott, de nem bírtam egyhelyben lenni. A térdem is remegett, úgy éreztem, ha nem mozdulok meg, valóban összeesek a sokktól. Mondanám, hogy nem, de én mégis aggódtam értük. Akkor még hittem ebben az egészben, hogy nekem csak ők vannak, így... De ezt csak a helyzet miatt mondatta velem a szívem. Mert az eszem teljesen mást súgott.

Elindultam, de hamar megtorpantam, mert megjelent Adam és Sean. Nem voltak olyan messzire, mégis fókuszálnom kellett, hogy valóban jól látok-e. Egy embert húztak maguk után. Valószínűleg a pilóta lehetett. Hirtelen elkomorultam, azután öles léptekkel haladtam feléjük. A félelmem azonnal eltűnt, amint realizáltam, hogyan is bánnak azzal az emberrel. Vigyorogva vonszolták valószínűleg eszméletlen testét, és ez nagyon megbotránkoztatott, de amint közelebb jöttek, megértettem, miért. Szóra állt a szám, de inkább lenyeltem a szavakat. Félttem tőlük.

– Rohadt kamikaze! – köpött a férfire Adam.

– Halvány lila gőzöm sincs, hogy került ide, de pénzt fogunk csinálni belőle – csillant fel Sean szeme.

– Él még? – kérdeztem remegő hangon, mert nem úgy festett, mint aki még életben van.

Szürke egyenruhája jobb ujja kormos volt, akárcsak az arca, és ha jól láttam, egy kisebb vasdarab állt ki az oldalából. Csúnyán vérzett.

– Persze – felelte diadalittasan Sean.

– Ha csak nem esett kómába attól, hogy fejbe rúgtad – horkant fel Adam, majd a füle mögé simította nyakszirtig érő, hullámos szőke haját.

– Menj be a házba, kishúgom, ezt meg bevisszük a pajtába – biccentett Sean.

Utána, mintha mi sem történt volna, elhúzták előttem a férfi testét. Mintha csak egy vágásra szánt malac lett volna, mintha nem is egy embert

vittek volna. Nekem ez nem tetszett. Hiába volt ázsiai, akkor sem így kellett volna bánniuk velem.

– Azt mondtam, menj be! – kiáltott rám erélyesen Sean.

Megrezzentem a hangjától, jobbnak láttam, ha bemegyek. Úgysem tudtam mit tenni. Pedig tehettem volna...

Bementem a nappaliba, nagy levegőt fújtam ki, még akkor is remegett a kezem, noha akkor már haragot is éreztem, nem csak félelmet. Embertelenség vett körül, és ez nem az a világ volt, amiben addig éltem. Vagyis nem teljesen.

– Azt találtuk ki – érkeztek meg kisvártatva a fivérem –, hogy leadjuk a hatóságoknál a sárgát – bólogatott széles mosoly kíséretében Sean.

– Ha addig el nem patkol persze – vágott fancsali grimaszt Adam.

– Majd Lucy ellátja. Tanult elsősegélyt az iskolában tavaly – mutatott rám Sean.

Megrökönyödve pislogtam rájuk. Csak beszéltek, beszéltek, ellenben én csupán annyit éreztem ebből, hogy mozog a szájuk. Persze sejthettem volna, hogy ez is az én nyakamba szakad, mert hát a Dawson család már csak ilyen. Vitára kelhettem volna velük, de annak semmi értelme nem lett volna.

– Engem nem igazán érdekel, de ha meghal, Sean – mutatott a fivére felé Adam vészjósló tekintettel.

– Bűnbakot keresel, kisöcsém?

– Találtam is! – tárta szét színpadiasan a karját a fiatalabbik férfi.

Egyáltalán nem bántott, hogy egymásnak esnek, mert mindig ezt csinálták. Ideges lettem a pilóta miatt, nem tudtam, mégis mire kellene számítanom. Ők eldöntötték, hogy nekem kell foglalkoznom vele, ez mintha kőbe is vésetett volna azonnal. Félttem, hogy mi lesz, ha rám támad. Ha egyáltalán életben volt még akkor.

– Miért lenne pénz belőle? Csak egy pilóta – szakítottam félbe a vitájukat. Igazság szerint nem érdekelt a pénz, csak azt szerettem volna, hogy elcsendesüljenek.

– Pearl Harbor miatt ezeket a szégyenteleneket üldözik, és ha úgy cselekszünk, ahogy kell, megjutalmaznak minket – mondta ezt teljesen természetesen Sean.

Valóban borzalmas rajtaütésszerű háború volt tavaly decemberben Hawaii partjainál, amit a japán haditengerészet kezdeményezett. Egy pillanatra megijedtem, hogy ha itt is hasonló lesz, akkor mihez kezdünk, de igazság szerint ezen a ponton már talán a halál is megváltás lett volna. Akkor így gondoltam.

– Te semmit sem kapsz! – sziszegte Adam.

– Ne légy ilyen kapzsi – ingatta a fejét ciccegeve Sean. Ördögi vigyor terült szét az arcán, majd folytatta: – Tudjuk, hogy neked nem is a fizetség a lényeg, hanem maga a férfi.

– Ugyan már, fivérem – horkant fel Adam. – Én legalább látom a világot – villantotta meg sötétkék szemeit.

Ennyi elég is volt Seannak, azonnal Adam torkának esett. A földre kerültek, és ott ütötték a másikat, ahol csak érték. Mintha nem lett volna elég bajuk, inkább az egojukon esett csorba miatt hadakoztak. Vagy talán ez egyfajta elterelés volt számukra, ezt sosem tudtam meg. Az számított, hogy ne öljék meg egymást.

– Kérlek, hagyjátok abba! – próbáltam szétszedni őket, de gyenge voltam. – Ne, elég! – kérleltem őket. Aztán, ahogy Adam elé hajoltam, Sean ököllel arcul ütött. Oldalra bicsaklott a fejem, és felsikoltva kaptam a kezemet az arcom elé.

– Gratulálok! Idióta! – köpködte idegesen a szavakat Adam, amint felpattant, majd elém állt. Óvatosan a tenyerébe vette az államot. – A

gyönyörű arca – vicsorgott a bátyánkra.

– Minek álltál közénk? – förmedt rám Sean. – Semmi közöd a mi dolgunkhoz! Azt kell csak csinálnod, amit mondok! – szajkózta tovább.

Nagyon fájt az arcom, erős ökle volt Seannak, és tudtam, ez bizony meg fog látszani. Sírni tudtam volna, de azzal még jobban feldühítettem volna, próbáltam inkább tartani magamat.

– Ez is csak miattad van! – fintorgott Seanra Adam, majd megfogta a kezemet.

– Mintha neked olyan fontos lenne ez a szutykos lány. Ugyan már!

Mit éreztem? Nem tudom megmondani. Akkor már nem úgy hatottak a bántó szavak, mint előtte. Se veled, se nélküled kapcsolat volt köztem és a bátyáim között. Sosem ismertek el, mint igazi húgukat, mert én másik anyától születtem, nem voltam tiszta vérű Dawson, és ezzel tisztában is voltam.

Sean idegesen kiviharzott a tornácra, kettesben maradtam Adammal. Ő az a fajta férfi volt, aki első ránézésre egy légynek se tudna ártani, ellenben, ahogy kimutatta a foga fehérjét, ennek a szöges ellentétévé vált. A csendes örült. Sean sem volt éppen nyugodt természetű, mióta megsérült, de közel sem volt annyira kiszámíthatatlan, mint az öccse.

Adam úgy festett, akár egy modell, akit művészi rajzokhoz kérnek fel. Hullámos szőke haja, sötétkék szeme és arányos testalkata volt. Hasonlóan jó partinak tűnt, mint Sean, ám őt nem a lányok érdekelték. Terrorban tartott, úgy gondolta, a tulajdona vagyok onnantól, hogy elmondta nekem a titkát, ezzel szerinte hatalma lett felettem. Bár mind sejtettük, hogy valami nem stimmel vele, nyíltan addig sosem mondta. Ezért is rúgták ki a seregből, nem túrték el ott ezt a fajta magatartást.

– Rendben leszel – mondta kedvesen, még egy mosolyra is tellett tőle.

Ez csupán álarc volt részéről, már ismertem jól.

– Csak azt akartam, hogy ne veszekedjeteK – szóltam halkan.

– Hallgass ide! – fogta meg a derekamat.

Riadtan hőköltem hátra, nem akartam, hogy hozzám érjen.

– Kérlek! – nyögtem elhaló hangon, miközben oldalra fordítottam a fejemet. Feszélyezett a közelsége.

– Semmi baj, Lucy! Semmi baj – duruzsolta negédesen az arcomba. – Mosd meg az arcod, jó? Utána pedig nézz rá arra a mocskos sárgára, hogy legyen pénzünk.

Persze, hogy a pénzért aggódott, én csak annyiban voltam fontos, hogy a piszkos munkát megcsináljam. Hogy Adam Dawsonnak még véletlenül se kelljen bekoszolnia a kezét. Bár azt sem értettem, honnan vették, hogy majd jutalmat kapnak érte. Miért is kaptak volna? Kirendelt hatóság sem volt akkor Harrogate-ben. Volt nekik éppen elég dolguk és bajuk.

– Mindent megteszek – feleltem végül megalkuvóan. Mást sem tudtam volna tenni. Csak szabadulni akartam tőle.

– Ezt várom tőled – kacsintott rám, aztán felment az emeletre.

Persze meg sem kérdezte, hogy érzem magam, mert egyáltalán nem érdekelt. Az volt a fontos, hogy a kiszabott feladatokat el tudjam végezni, más nem számított. Sean megütött, akkor nem önszántából, hanem véletlenül, de még őt se hatotta meg. Én nem számítottam, csak eltűrtek. Ha kellett valami, akkor volt fontos Lucy Dawson létezése.

Nem fájt eléggé, akkor még nem. Nem tudtam, mire lett volna szükségem, mi nyitná fel a szemem, hogy zsarnokok között élek. A háború is szörnyű volt, és ezt még tetézte, hogy ilyen családban élek.

Család...

Fel sem fogtam, mi történt aznap a farmon, pedig hatalmas hatással lett az életemre. Hirtelen zajlott le, csak a pánik maradt meg, nem értettem semmit. Idővel állt össze minden kerek egészé. Mondják, semmi sem

történik véletlenül, de azt nem említik, mekkora horderejű maga a történés.
És azt sem, hogy az ember nem ismeri fel azonnal a jelentőségét.

3. fejezet

Egy idegen iránt nincsenek különösebb érzései az embernek. Nem tekintünk rá előítéletekkel, mert azt se tudjuk, ki ő, mit csinált és a többi. Én akkor mégis aggódtam. Aggódtam, mert nem tudtam, mire kellene számítanom.

Miért pont én? Miért történik ez velem?

Rengeteg kérdés cikázott a fejemben, de egyikre sem találtam a választ. Mélyen, legbelül éreztem, hogy segítenem kell, mert legyen bárki, nem számíthat másra, csupán rám. Ha még élt akkor...

Nagy levegőt fújtam ki, amint megálltam a pajta bejárata előtt. Hezitáltam, pedig akkor, ott nem a gondolataimmal kellett volna foglalkoznom, nem magammal, mégis féltem. Attól rettegettem, mi van, ha szembe kell néznem a halállal. Tőle féltem a leginkább, nem is attól, aki bent feküdt.

Végül összeszedtem minden bátorságomat és benyitottam. Bent félhomály uralkodott, éppen csak láttam a gerendák között beszűrődő napfényben. A szalmabálák mellett vettem észre a férfit. Csak ledobták oda, meg sem kötözték. Nem is értettem, hogy gondolták ezt, noha nyilván harc- és mozgásképtelen volt, a fivéreim elég meggondolatlanul cselekedtek.

Igazság szerint bele sem gondoltam a helyzetbe, hogy mi van, ha ellenséges szándékai vannak. Az az ember bajban volt, megsérült, és bármilyen kamikaze is volt, segítségre szorult.

Lassan mellé sétáltam, végigtekintettem rajta. A hátán feküdt, a fejét oldalra fordította, a karjait pedig széttárva tartotta. Óvatos mozdulatokkal guggoltam le mellé, majd nagyot nyelve, remegő kézzel nyúltam a nyakához, hogy kitapintsam az ütőerét.

Sosem reméltem annyira, mint akkor. Fohászkodtam Istenhez, hogy életben legyen, örültem bíztam benne. Nem akartam ennyire közel érezni a halált. Akkor valósággá vált volna. Megkönnyebbült sóhaj hagyta el az ajkamat, amint szembesültem vele, hogy él. Nem volt valami erős a pulzusa, de életben volt. Lélekvesztve ugrottam fel mellőle, kivágtam a pajta ajtaját és örült módjára rohantam be a házba.

A konyhában a tűzhely melletti vizes vödörhöz futottam, egy lábasba öntöttem belőle, majd a tűzhelyre tettem. Nem olyan régen főztem húslevest, így még volt némi parázs benne. Gyorsan rádobtam még egy fát, hogy lángra kapjon, azután a kamrába siettem. Egy fonott kosárba kötszert, tiszta rongyot és némi brandyt tettem. Más fertőtlenítőszerünk nem volt. Csak abban bíztam, hogy amíg kiérek, nem találkozom egyik bátyámmal sem. Mert ha megtudják, hogy elpocsékolom az alkoholt, akkor...

Kivittem a kosarat a konyhába, letettem az asztalra, és vártam, hogy felforrjon a víz. Addig öntöttem némi hideg vizet egy másik edénybe, majd rá a forróra. Úgy mentem vissza a pajtába. Próbáltam sietni, így a lábamra cseppent némi folyadék. Meleg volt, de akkor nem értem rá a saját problémáimmal foglalkozni.

Letettem mindent a férfi mellé, aztán letérdeltem, és szomorúan pillantottam meg az oldalánál egyre csak gyűlő vértócsát. Szerencsére bírtam a vért, és volt egy kis gyakorlatom is az elsősegélyben. Tavaly kapott minden környékbeli nő oktatást, ha esetleg baj történne. Akkor még volt idő egymásra...

Onnantól nem féltem. A háborúban megváltozik az ember értékrendje, úgy hiszem. Nekem az volt azután a legfontosabb, hogy megmentsem az életét, semmi más nem számított. Semmi... Kétkedve kellett volna hozzáérnem, mégiscsak férfi volt, én meg egy fiatal lány, de ez sem

számított, csak az élete. Az élet akkoriban nagy kincs volt, ha nem a legnagyobb.

Ki kellett húznom azt a fémdarabot az oldalából és kitisztítani a sebet. Nem mérlegeltem, ráfogtam egy ronggyal a fémre, vettem pár mély lélegzetet, aztán nekifeszültem.

– Bocsáss meg, kérlek! – sóhajtottam, majd kihúztam az oldalából.

Egy pillanatra megrángott a teste, de nem tért magához. Szerencsére nem volt olyan mélyen benne, talán két centire fúródott az oldalába. Gyorsan felhajtottam az egyenruháját, majd újabb rongyot vizeztem be, és áttöröltem vele a sebet. Azután az alkohol után nyúltam, a rongyra locsoltam és rányomtam a vágásra. Halk nyögés hagyta el az ajkát, de továbbra sem kelt fel. A seben tartottam a kezemet, hagytam, hadd csípje, így kisebb volt az esélye annak, hogy elfertőződik.

Végigpillantottam az ismeretlen férfin. Magas volt, rövid fekete haja és enyhe borostája volt. Fiatalnak tűnt a vonásai alapján. Szürke egyenruhát viselt, aminek a mellrészére fura betűket hímeztek, és piros sálát viselt. Újabb megkeseredett élet. Bár nem ismertem, mégis ezt éreztem. A hasonló sorsok megtalálják egymást.

Levettem az alkoholos borogatást a sebről, ami akkor már annyira nem vérzett. Kötszer után nyúltam, majd óvatosan bekötöttem a vágást. Finoman felhúztam a zubbonya jobb ujját, hogy megnézzem, vannak-e égési sérülései, de nem találtam, valószínűleg csak belekapott a füst az anyagba. Letöröltem az arcát, de szerencsére ott sem égett meg. Csupán egy piros folt éktelenkedett rajta, ahol Sean megrúgta.

Hatalmas szerencséje volt, hogy ezt túlélte. Az őrangyala azon a napon kegyes volt hozzá, de a sors el is vett tőle. Igaz, ha máshol ér földet, lehet, azonnal megölik, erre nem tudhattam a választ. Inkább a történetek jobb oldalát néztem, hogy életben volt, és úgy tűnt, talán túléli. Abba már inkább

bele sem gondoltam, hogy aztán mi vár majd rá. Adam és Sean nagyon eltökélt volt a sorsát illetően.

– Bárcsak többet tehetnék érted, de – elhallgattam, ahogy lehajtottam az egyenruháját.

Nem voltak erre szavak. Ismeretlenül is szántam, és tudtam jól, ha túléli, akkor borzasztó sors vár rá. Engem nem úgy neveltek, hogy ölbe tett kézzel nézzem mások szenvedését, de akkor tehetetlen voltam.

– Az őrangyalod csak félig mosolygott rád – mondtam szomorúan, majd felálltam, felvettem a kosarat és az edényt, azután kísértél a pajtából.

Úgy éreztem, megmentettem, vagy legalábbis mindent megtettem ezért, hogy aztán bánthassák, és ez nagyon rossz érzéssel töltött el. Ahogy a füstölgő domb felé pillantottam, feltűntek a testvéreim. Már nyoma sem volt a jóelőbbi összetűzésüknek, nagy egyetértésben sétáltak a ház felé. Adam kezében egy kinyitott ejtőernyő és egy táska volt. Sean kezében pedig egy kard.

Szóval így élte túl.

– Szerencse, hogy nem robbant fel az a tákolmány – dünnyögte Adam.

– Ez egy másik faj, nem úgy tervezik a repülőket, mint például mi – fűjt rá Sean. – Majd szépen elég, aztán kész – legyintett.

– Kivakartad a szarból? – kérdezte undorral a hangjában Adam, ahogy megálltak előttem.

– Amit tudtam, megtettem, de csak az éjszaka után derül ki, hogy életben marad-e. Ha kibírja a seblázat, akkor utána már nem lesz vele gond – feleltem őszintén.

– Tegyéél róla, hogy ne legyen! – vicsorgott rám Sean.

Nem mondtam semmit, csupán bólintottam, majd bementem a házba, egyenesen a konyhába. Követtek, de ők az ebédlőben pakoltak le az asztalra. Valószínűleg elhozták a pilóta cuccait, hogy átkutassák, van-e nála

valami, amiből pénzt tudnak csinálni. Ilyenkor természetesen nagy volt közöttük az egyetértés.

Gyorsan visszatettem a kisüveg brandyt a kamrába, hogy még véletlenül se vegyék észre. Elpakoltam, aztán megtámaszkodtam a konyhaszekrény szélén, és kipillantottam az ablakon, rá a pajtára.

– Mondtam én, hogy kamikaze ez! – hallottam Adam hangját. – Azoknak van ilyen kackiás kardjuk.

– Leragadtak a középkorban – mondta Sean. – Hülyék ezek, ide lőfegyver kell, nem holmi borotvapenge.

– Nincs pénz a táskában, csak egy kabát, meg némi élelem – szólt csalódottan a fiatalabbik bátyám.

– Dobd ki! Lucy! – kiáltott utánam Sean.

A hideg futkosott a hátamon csupán a hangjától is, de ha szólított, mennem kellett, különben megnézhettem magam. Lehunytam a szemem, majd ellöktem magam a szekrénytől és besétáltam az ebédlőbe.

– Tessék? – néztem rá érdeklődve.

– Ezeket a göncöket tedd el, majd télen jó lesz a tűzre, ha már elfogyott a fa – biccentett az asztalra.

Odasétáltam, azután a kezembe vettem a táskát, a kabátot, és a félig-meddig összehajtott ejtőernyőt.

– Aztán hozz enni valamit. Kopog a szemem – szólalt meg Adam is.

– Van még hús? – meredt rám kérdően Sean.

– Még igen, de már nem sok – feleltem.

– Addig kihúzza, amíg meg nem kapjuk ezért a nyavalyásért a pénzt – vigyorodott el boldogan.

Nem mondtam semmit, kimentem a konyhába, onnan a kamrába, és letettem a ruhákat a sarokba. Akkor vettem észre ugyanazt a fura írást a táskán, ami a férfi zubbonyán is szerepelt. Volt mellette egy piros zászló,

amire sárga csillagokat hímeztek, pontosan ötöt. Egy nagy mellett félkörben négy kisebb kapott helyet a zászló bal sarkában. Az nem japán lobogó volt, hanem kínai. Megfogtam a zsákot, aztán visszamentem vele az ebédlőbe.

– Ez a férfi kínai! – mondtam teljes bizonyossággal, amint egyik fivéremről néztem a másokra.

– Dehogy az! – vonta össze a szemöldökét Sean. Szürke szemében aggodalom csillant, de ez hamar el is tűnt a tekintetéből.

– Ez kínai zászló – tettem le eléjük a táskát.

– A japánoknak van kardjuk, ez valószínűleg nem az övé – magyarázta meg Adam.

Sean nem mondott semmit, felemelkedett a székről, aztán megfogta a zsákot, maga elé emelte. Egyre jobban eltorzultak a vonásai, amint realizálta a helyzetet. Hallottam, ahogy kattognak a fogaskerkek az agyában.

– Erről a hatóságok nem tudnak, és papírjai sincsenek, szóval ő japán – jelentette ki határozottan.

– Itt a bizonyíték! – böktém hajthatatlanul a táskára.

Láttam némi reményt arra, hogy a pilóta megmenekülhet ezáltal. Nem akartam, hogy olyat kenjenek rá, ami nem igaz. Bár, ha japán lett volna, akkor is egy életről beszéltünk, nem holmi tálca süteményről.

– Igen? Azt mondd? – nézett rám kérdően Sean.

– Láthatod, hogy – nem bírtam befejezni a mondatot, mert megfogta a karomat, majd a konyhába cibált, és a tűzhely előtt állt meg.

– Nyisd ki! – szólt rám.

– Sean – nyögtem halkán a nevét, de taszított rajtam egyet.

– Azt mondtam, nyisd ki! – kiáltotta.

Kinyitottam a tűzhely kazán részét, ahová szinte rögtön bedobta a táskát. Lángra is kapott.

– Most már nincs bizonyíték, szóval japán az a szarházi – húzott közel magához, majd az arcomba vicsorogta.

Farkasszemet néztem vele. Akkor először néztem bele mélyen a szemébe. Az egyik égkéken pompázott, míg a másik szürkén csillogott. Gyűlölet, harag és sértettség sütött a pillantásából. Abban a percben én is hasonlóan éreztem iránta. Mocskos volt, és a pénzért bármit megtett volna.

– Attól függetlenül ott a repülő – támaszkodott meg az ajtó keretében Adam. – Ha japán, ha kínai, abból minden kiderül. Miért érdekel? Csak egy sárga – vont vállat.

– De ember – pillantottam rá a szemem sarkából.

– Gyűjtsd fel! – szólt rá Sean.

– És mégis mivel? A ló nem benzinnel megy – horkant fel szórakozottan.

– Brandy még van.

– Nem képzeled, hogy erre fogom pocsékolni? – háborodott fel.

– De, pontosan ezt fogod tenni! – fordult felé a bátyám. – A pénzből, amit kapunk, majd veszünk még, kisöcsém.

– Jól van – egyezett bele végül. – Nem kéne egyébként megkötözni, vagy tudom is én – legyintett. – Ha elszökik, megnézhetjük magunkat.

– Nem megy ez sehová. Azt se tudja, hol van – szólt le Sean. – Lucy, teríts meg, aztán még átbeszéljük ezt a kis kirohanást – nézett rám gyűlölettel teli pillantással.

– Ahogy kívánod – hajtottam le picit a fejemet.

Nagyon haragudtam rá, amiért ennyire nem érdekelt semmi sem. Ha lett volna elég merszem hozzá, sokkal jobban szembeszálltam volna vele, de féltem. Tudtam jól, mire képes, és ez visszafogta az igazságérzetemet.

Akkor még...

***

Adamnek végül sikerült lángra lobbantania a gépet. Még nagyobb füst lett a környéken, mint előtte, sőt robbant is. Arra egyikük sem gondolt, hogy ez majd szemet szúr valakinek. Bár abban a helyzetben ez sajnos mindennaposnak számított, így nagy volt az esélye, hogy megússzák, sőt. Hiába reméltem, nem volt értelme. Az volt, amit ők, pontosabban, amit Sean akart.

Miután ettek, elkezdtem leszedni az asztalt. Sean mellé álltam, majd felvettem a tányérját az asztról, és indultam volna a konyhába, de marasztalt.

– Tudod, hogy ezzel csupán a javunkat akarom, ugye? – kérdezte, miközben felpillantott rám.

– A halálával? – szegeztem neki a kérdést meggondolatlanul.

– Nem biztos, hogy meghal. Miért halna meg? Meg egyébként is, mit érdekel téged a sorsa? Ha ki is végzik, azt csakis magának köszönheti. Minek jött ide?

– Ha te zuhantál volna le Japánban, akkor nyilván minden a te hibád lett volna. – Nem beszéltem mellé. Valamiért nem ment.

– Kicsit erős ez a hangnem, húgocskám – vont a fel egyik szemöldökét. – Talán én is kedvesebb lennék, ha – nem fejezte be a mondatot.

A fenekemre vezette a kezét, amitől megrezzentem, és Adamre néztem, aki eltorzult arccal figyelte a bátyját.

– Hagyd őt, Sean! – szólt rá végül.

– Ó, hát! – elengedett, majd a kezeit feltartva dőlt hátra a széken. – El is felejtettem, hogy igényt tartasz rá – nevetett fel elnyújtottan.

– Csak hagyd, hadd csinálja a dolgát. Lucy, te pedig ne feszegezd ezt a témát. Eldöntöttük, mi lesz – szólt rám.

Akkor sem értettem egyet velük, nem igazán tetszett ez a terv. Jobbnak láttam, ha akkor ennyiben hagyom. Már az is meglepő volt, hogy fel

mertem szólalni ellenük. Konkrétan még gyerek voltam, ezért is hajtottam fejet, de ahogy kimutatták a foguk fehérjét, hogy egy ilyen helyzetben is csak a javak számítanak nekik, nos, ez már nagyon nem tetszett.

Elmosogattam, elpakoltam, és mire végeztem, már sötét volt. Az az estébe nyúló délután végül csendes maradt, amiért hálás voltam. Legalább ezért. A fivéremeim a nappaliba vonultak, és próbálták beállítani a rádiót, de nagyon szaggatottan vette az adást, így csupán foszlányokat hallottak. Amíg ők ott elfoglalták magukat, kimentem a pajtába, hogy megnézzem a pilótát. Nem kötöttem az orrukra, nem hiányzott, hogy valamelyik kijöjjön és tovább bántsa szerencsétlent.

Vittem ki pár gyertyát, majd miután meggyújtottam azokat, egyet letettem mellé, úgy térdeltem le. Úgy láttam, gyöngyözik a homloka, így rásimítottam a tenyeremet. Tűzforró volt. Elég hamar kijött rajta a sebláz. Az oldalára pillantottam, átvérezte a kötést. Visszasiettem a házba, vittem ki kötszert és tiszta vizet, hogy át tudjam kötni a sebét, valamint szappant. Alkoholal már nem akartam sokkolni.

Sikerült rendbe tennem a sebet, amit szappanos vízzel tisztítottam ki. Meg sem mozdult, nem érzékelt semmit. Akkor nagyon kérdéses volt, hogy megéri-e a reggelt. Picit aggódtam, de mégis bíztam. Ha eddig kitartott, ezután nem lehet baja!

Bántott, hogy ott fekszik a földön, így készítettem szalmából és a kinti pokrócokból egy rögtönzött ágyat. Igen, csak éppen két méter távolságra tőle. Csípőre tett kézzel magasodtam felette, és azon gondolkodtam, hogy vajon meg bírom-e mozdítani. Nem igazán volt szerencsés, hogy ilyen állapotban húzom-vonom, de ott sem maradhatott, hiába nem volt hideg. Végül a lábainál fogva húztam át a fekhelyre. Sokáig tartott, le is izzadtam, és teljesen kivette az erőmet, de legalább nem a földön feküdt.

Alig voltam ötvenöt kiló, nem úgy étkeztem akkoriban, ahogy kellett volna, tekintve, hogy nagyon nem is volt mit. Ő meg lehetett vagy kilencven kiló. Térdre rogyva fújtam ki magam, alig kaptam levegőt, olyan volt, mintha több kilométert futottam volna. Amikor rápillantottam, már reszketett. Gyorsan betakartam, majd megtöröltem az arcát, és hidegvizes borogatást tettem a homlokára.

– Most légy erős, katona – sóhajtottam, azután összepakoltam, elfújtam a gyertyákat, majd visszamentem a házba.

– Lucy! – hallottam Sean hangját, ahogy beléptem.

Szerettem volna megmosakodni, tiszta mocsok volt a szoknyám és a blúzom is, valamint le is izzadtam a jóelőbb, de ha hívtak, hát hívtak.

– Igen? – léptem be a nappaliba.

– Villámnak adtál enni? – nézett rám kérdően.

– Elfelejtettem, de máris adok.

Teljesen kiment a fejemből szegény ló ebben a forgatagban.

– Segítek – pattant fel Adam.

Meg kellett kapaszkodnom az asztal szélében, hogy biztosan jól hallottam-e. Nem szoktak segíteni semmiben, de akkor Adam önként és dalolva ugrott fel. Megkerült, majd rám szólt, mert én teljesen el voltam hülve.

– Gyere már!

Pislogtam párat, azután megfordultam és követtem. Hamarabb kiért a házból, így amikor kiléptem az ajtón, megragadta a csuklómat, magához rántott, az arcomba beszélt. Örülten megijesztett, a szívem hangosan kalapált és a számon kapkodtam a levegőt.

– Ugye megértetted, amit mondtam?

– Adam, engedj el, kérlek! – nyöszörögve próbáltam kihúzni a csuklómat a markából.

– Ne firtasd ezt, különben megteszem, amit már régen meg kellett volna – szuszogta ingerülten.

Tudtam jól, mire céloz. Egyszer már a szoknyám alá nyúlt, mert akkor még nem tudott beletörődni, hogy őt nem vonzza a gyengébbik nem. Küzdöttem, de sikertelenül, és Sean húzott ki a karmai közül. Szerencsétlen teljesen megbolondult, de a másik bátyám sem volt különb. Megkeserítette és megnyomorította őket ez a helyzet. Nem értették meg, hogy hiába történik mindez, hálát kellene adniuk az istennek, hogy még élnek. Apa is itt hagyott minket, őket pedig nem volt, aki kordában tartsa.

– Menj! Adj enni annak a lónak – elengedett, aztán megtaszított.

Hátra sem néztem, nyílegyenesen a hátsó pajta felé vettem az irányt. Ez borzalmas volt. Így élni... Mintha egy aknamezőn lépkedtem volna, és örültem kellett vigyáznom, hová teszem a lábam. Kezdtem szellemileg összeomlani, de még kapaszkodtam a reménybe, hogy talán változik valami.

Később rájöttem, hogy miért nem szöktem el. Igazság szerint még talán lett volna hová mennem, talán még az utat is túléltem volna, de egyvalamit nem akartam veszni hagyni. A farmot. Édesapám büszkesége és öröksége volt ez, mindig erről áradozott, és imádtam, amikor mesélt. Miatta nem akartam, hogy mindez az enyészeté legyen. Őt ez élte, és tiszteltem annyira – ha már a bátyáim nem –, hogy vigyázok a Dawson farmra.

Miután adtam enni Villámnak, az egyetlen lovunknak, megnéztem a pilótát. Szakadt róla a víz és reszketett. Lecseréltem a borogatást, ami addigra már tűzforró volt. Leültem mellé, a szalmába, és gondoltam várok kicsit, hogy még lefekvés előtt új borogatást tudjak tenni rá.

Sajnáltam, amiért így alakult, és haragudtam a sorsra, hogy ilyen rútul elbánt vele. Valamiért együtt is éreztem, hiszen ő is a bátyáim hálójába került, noha ereje teljében nem hiszem, hogy ellenfelek lettek volna

számára. Félnem kellett volna, mert egy idegen feküdt a pajtánkban a háború közepén, de én azoktól, akik a házban voltak, a tulajdon családomtól jobban tartottam, mint ettől a magatehetetlen, ismeretlen férfitől.

Az ember megérzi a rosszat, főleg, ha olyan közegben él, mint akkor én. Vele kapcsolatban nem voltak előítéleteim, hiába a származása. Elég vér folyt szerte a világban, nem hiányzott egy újabb ártatlan emberé is apáink földjére. Azt szerettem volna, ha meggyógyul, mert akkor legalább rajta tudtam segíteni, ha már a bátyáimon nem.

Elnyomott az álom. Nem tudom, mennyit alhattam, de a szalmába dőlve riadtam fel. Hirtelen azt se tudtam, hol vagyok. Amikor felegyenesedtem, jöttem csak rá, hogy a pajtában aludtam, és kint már világosodott. Azonnal a pilótára néztem. Egyenletesen lélegzett, és minimálisan vérezte át a második kötést.

A homlokához nyúltam, hogy megnézzem, lázas-e még. Lejjebb ment a láza, úgy láttam, most már tényleg túl fogja élni. Ám ahogy elvettem a kezemet, kinyitotta a szemét, és fátyolos tekintettel nézett rám. Megmozdultam, amire elkapta a csuklómat. Halkan nyögtem fel, megijesztett, azután számomra érthetetlen nyelven kezdett beszélni. Riadtan tátogva próbáltam arrébb húzódni, de nem eresztett. Nem is értettem, hogy volt benne ennyi erő azok után.

– Nyugodj meg, kérlek! Segíteni szeretnék – mondtam rémülten, amire elengedett. Nagyokat pislogva néztem rá. – Értesz engem? – kérdeztem.

– I-gen – tagolta a szót. Angolul beszélt.

Megrökönnyödve figyeltem, de amilyen gyorsan magához tért, olyan gyorsan el is hagyta az erőt. Becsukta a szemét, majd mozdulatlanul feküdt tovább.

4. fejezet

Nem igazán akartam magára hagyni a pilótát, de voltak kötelezettségeim. Úgy döntöttem, nem szólok a testvéreimnek, hogy magához tért. Zsongott a fejem a sok gondolattól, a megválaszolatlan kérdésektől, de egyelőre nem tudtam zöld ágra vergődni felettük. Azt tudtam, bűn, ha hagyom, hogy egy ártatlan embert hurcoljanak meg a származása miatt. Az egész háború erről szólt, illetve erről is. Hallottunk mindenfélét a németekről, ez azonban csak szóbeszéd volt, de lehetett valóságalapja.

Abban a világban bármi megtörténhetett. Mindentől félni kellett legalább egy kicsit, hogy ne fájjon annyira a csalódás.

Ahogy a lépcső felé sétáltam, fura, de mégis ismerős zaj ütötte meg a fülemet. Amíg távol járnak, a hangjuk a méhecske zümmögésére hasonlít, ahogy egyre közelednek egy csorda vad ló vágójára emlékeztet a robaj, amivel érkeznek. Viszont, mikor már nagyon közel vannak, olyan érzés, mintha szüntelenül kalapáccsal ütné valaki egy fém csövet melletted. Beleremeg egész tested és előnt a pánik, azután imára kulcsolod a kezedet, majd kéred Istent, hogy ne ezt a földet vegyék célba.

Repülőgépek.

Belekapaszkodtam a lépcső karfájába, lehajtottam a fejemet, és könyörögtem a mindenhatóhoz, hogy csak húzzanak el felettünk.

– Kérlek, csak menjenek el! Kérlek, kérlek – nyöszörögtem elhaló hangon.

Ilyenkor átértékelődött minden számomra. Semmi sem volt fontos, csak az, hogy mi és a ház épségben megússza mindezt. Szerencsére amilyen hirtelen jöttek, úgy mentek is tovább. Még a lélegzetemet is visszatartottam, de ahogy elmúlt a veszély, nagy levegőt fújtam ki, majd keresztet vetve indultam fel az emeletre.

A ház hatalmas volt. Lent nappali, ebédlő, konyha, kamra, valamint a pince kapott helyet. Gyarmati stílusban épült még az 1800-as évek elején. Csodaszép volt, de csak múlt időben, mert akkor csupán árnyéka volt önmagának. Az emeleten öt hálószobát alakítottak ki, és egy kezdetleges fürdőszobát. Nem igazán sikerült modernizálni azóta, nem nagyon haladt a korrallal. Még édesapám keze munkája volt, de ahogy jött a háború, ez annyiban is maradt.

Miután rendbe tettem magam és átöltöztem, elborzadva álltam a szobámban, a nagy tükör előtt. Az arcom beesett és sötét karikák éktelenkedtek a szemem alatt. Sovány voltam, semmi nőies, csinos nem volt bennem. Hátközépig érő sötétszőke hajam fénytelenül omlott a vállamra. Tizenhét évesen úgy néztem ki, mint egy meggyötört, középkorú munkásasszony. Az volt a probléma, hogy akkor már félig beletörődtem mindenbe. Hiába is próbáltam bízni, mindig beárnyékolta egy sötét felhő reményteli gondolataimat.

Lementem reggelit készíteni a bátyáimnak. Berögzültek bizonyos dolgok, napirendszerűen szolgáltam ki őket, és már nem kérdeztem, csak tettem a dolgomat. Már csak száraz kenyér volt, amit megpirítottam, és négy tojásból készítettem rántottát. Gondosan lefedtem a konyhaasztalon, majd kivettem a szeletek közül kettőt, amit tányérra tettem, úgy indultam ki a pajtába.

Amikor beléptem, a férfi mozdulatlanul feküdt, viszont ahogy mellé érkeztem, kinyitotta a szemét, és egyenesen a tekintetembe pillantott. Ledermedtem, levegőt sem mertem venni. Egy pillanatra pánik lett úrrá rajtam, de aztán gondoltam néma gyerekeknek anyja se érti a szavát, megszólítottam.

– Hogy érzed magad? – kérdeztem kissé bátortalanul.

Nem felelt, csak figyelt. Picit rémisztő volt a szituáció, mert ez nem számított mindennapinak. Két idegen a háború közepén farkasszemet néz egymással, és egyikük se tudja, mi a szándéka a másiknak.

– Hol... vagyok?

Hirtelen felém mozdult. Azonnal eldobtam a tányért, és felkaptam a nem messze lévő piszkavasat, amit ráfogtam. Elkerekedtek sötét szemei, és a vonásai is rémültté váltak.

– Miért jöttél ide? – tettem fel egy újabb kérdést.

Szerettem volna megbizonyosodni a szándékai felől, mert hiába is segítettem rajta, attól függetlenül óvatosnak kellett lennem.

– De hová? – vont össze szépen ívelt szemöldökét, majd lassan, aprólékosan ült fel és körbepillantott.

– Ez Harrogate, Anglia. Egyesült Királyság. Brit-szigetek – soroltam bőszen hazám neveit.

A férfi mimikája egyre kétségbeesettebb lett, és úgy láttam, hogy könnybe lábad a szeme. Értetlenül ráztam meg a fejemet, azután folytattam.

– Honnan jöttél?

– V-Vuhanból.

– És az pontosan, hol van? – szegtem fel a fejemet.

– Kína, Hupej tartomány.

Tehát valóban kínai volt, ahogyan a zsákjára hímzett zászló is mutatta. Mégiscsak igazam volt!

– Hogy kerültél ide? És, és, hogyhogy beszélsz angolul? – zúdítottam újabb kérdéseket a nyakába. Közben magam előtt tartottam a vasdarabot.

– Izlandra akartam menni, de... – pillantott újra körbe tanácstalanul, majd segélykérően nézett rám. – Hol a repülőm?

– Jól van – engedtem le a piszkavasat. – Úgy látom, nem teljesen emlékszel a történtekre. Remélem, nem áll szándékodban bántani. Noha

jelenleg nem is menne, de – néztem rá határozottan, ám nem fejeztem be a mondatot.

– Mondd el, kérlek, hogy mi történt – kért kétségbeesve.

Nem tűnt egy vérengző vadállatnak, inkább tanácstalan és elveszett volt.

– A nevem Lucy Dawson, és itt élek – mutatkoztam be. – Tegnap lezuhantál a gépeddel a domb mögött. Ejtőernyővel kiugorhattál, mert kevés volt a sérülésed. Ez, az oldaladon, és az arcod – húztam el kelletlenül a számat, amint a véraláfutásos sebre pillantottam. – Este belázasodtál, de úgy tűnik, most már minden rendben lesz – bólogattam. – Erős a szervezeted – tettem még hozzá.

– Kifogyhatott az üzemanyag – tette a mutatóujját elgondolkodva az állára. – Vagy a motor hibásodott meg. Nem tudom – mondta ezt inkább csak magának. Próbált rájönni, miért kötött ki a domb másik oldalán.

– És téged, hogy hívnak? – szakítottam félbe eszmefuttatását.

– Bocsáss meg! – pillantott rám zavartan, majd kissé lehajtotta a fejét.

Ekkor fura érzésem támadt. Olyan megrökönyödve, szégyenkezve viselkedett, hogy nem viszonzta a gesztust. Aki le akar mészárolni, az felpattan és bevégzi, nem kér elnézést egy ilyenért. Az illem úgy tűnt, erénye.

– Luan Keito hadnagy – mutatkozott be végül.

Nagyra nyíltak a szemeim, mert nem gondoltam volna, hogy tiszt, azt hittem, egy szimpla pilóta, aki eltévedt.

– Mondd meg, kérlek, Luan, hol tanultál meg angolul? Vuhanban?

Nem volt tökéletes a kiejtése, de elég folyékonyan társalgott, és nem hunyorgott engem figyelve, mikor beszéltem.

– Igen, otthon. Egy angol nyelvtankönyv segítségével – felelte.

– És akkor azt is mondd meg őszintén, hogy vannak-e ellenséges szándékaid? – tettem fel a legfontosabb kérdést. Nem kerülgethettem a

forró kását, tudnom kellett.

– Veled szemben... – elhallgatott, végigpillantott rajtam, majd vékony vonallá préselte az ajkát.

– Velem szemben – szóltam.

– Senkinek sincs félnivalója, amíg nem törnek az életemre – mondta ezt kissé kacifántosan, de értettem.

Tehát, amíg én nem bántom, ő sem fog. Ekkor azonban a bátyáimra gondoltam, hogy ha Luan megtudja, mik a szándékaik, és elég ereje lesz, akkor itt nagyon csúnya dolgok lesznek. Bár megcsillant egy pillanatra a remény is, hogy hátha meg tudnak egyezni, vagy bármi, így, hogy beszélte a nyelvet.

– Tudtam, hogy nem vagy te rossz ember – mosolyodtam el bizalomgerjesztően. Bár ezt magam sem tudom, miért mondtam, csak úgy jött.

– Honnan? – kérdezte összevont szemöldökkel.

– Nem tudom – vontam vállat.

– Köszönöm, Lucy, hogy elláttál – köszönte meg kedvesen. – De most el kell mennem – próbált volna felállni, ám ahogy megmozdult, eltorzult arccal dőlt vissza a szalmára.

Nem tudtam, hogy közöljem vele, egyelőre esélytelen a távozása. A testvéreim még csak a kisebbik gondok voltak. Pihennie kellett minimum két napot, erősödnie, és nem ártott volna még kezelni a sebet az oldalán.

– Nem biztos, hogy ez sikerülni fog – pillantottam zavartan oldalra, majd letérdeltem mellé, a sebe felé nyúltam, de elhúzódott. Szóval ő sem bízott teljesen bennem. – Hadd nézzem meg a sebet – pillantottam a szemébe, amire lassan bólintott.

A kötésre tettem a tenyeremet, ami meleg volt. Megijedtem, hogy begyulladt. Igaz nem volt forró, de melegség áradt belőle.

– Mit érzel?

– Gyengének érzem magam – szusszant mélyről jövően, amint felém fordította a fejét.

– Egy vasdarab fúródott az oldaladba, amit sikerült kivennem és kezelni a sebet, de valószínűnek tartom, hogy emiatt lett seblázad, és még most sincs teljesen rendben, ami nem csoda, hiszen tegnap történt. Időt kell adnod magadnak – mondtam sajnálkozva.

Én lettem volna a legboldogabb, ha akkor fogja magát és elmegy, de sajnos így nem is tudott, és nem is engedhettem útjára. Nem voltam orvos, csupán a megérzéseimre hagyatkoztam.

– Orvos vagy?

– Nem – ráztam meg a fejemet. – Csak nagyjából konyítok hozzá.

– Izlandra kell jutnom! – nyögte elnyújtottan. Teljesen kétségbeesett.

– De miért? – kérdeztem kíváncsian.

– Azt... Azt nem tudom – révedt el egy pillanatra. Nem emlékezhetett rá, hogy miért akart odamenni, és emiatt megijedtem. Ha erre nem emlékezett, akkor valószínűleg túl nagy ütés érhetette a fejét.

– Pihened kell. Át kell kötnöm a sebed, és valamit enned is kéne, valamint inni. Biztos ki lehetsz száradva – húztam el a számat.

Felálltam, azután a pajta kijárata felé indultam, de még az ajtóban visszafordultam, és szóra állt a szám. El akartam mondani, hogy mit terveznek a testvéreim, de valami visszafogott. Úgy éreztem, ennek még most nincs itt az ideje. Nem akartam sokkolni, de tudnia kellett volna róla. Elfordultam, és visszamentem a házba.

Van az úgy, hogy tudod jól, mit kellene tenned, de valamiért mégsem visz rá a lélek. Én akkor így éreztem. Luannal kapcsolatban nem kellett volna elhallgatnom ezeket az információkat, de nem tudtam megtenni. Egy idegen, aki csak el akart jutni valahová, ám ezt nem tudta megtenni, sőt

ezek után... Minden ködös volt számára, valószínűleg nem is lehetett még teljesen magánál.

Másfelől ott voltak a bátyáim. Tudta az eszem, hogy mit kellene tennem, de akkor még nem fájt eléggé. Még nem. Vagy csak naiv voltam, színes a paletta. Bele voltam fásulva abba a világba, pedig azon kívül még volt egy. Későn jöttem rá, de még időben.

5. fejezet

Tanácsstalanul álldogáltam a kamrában, egyszerűen már nem tudtam, miből csináljak ételt. Hatalmas volt rajtam a nyomás minden felől, és próbáltam megfelelni, de kezdtem fáradni. Ahogy kiléptem a kis helyiségből, az udvar felé pillantva Seant és Adamet láttam, amint a pajta felé tartanak. Azonnal a hátsó ajtóhoz siettem, lélekvesztve téptem fel, és feléjük indultam.

– Mire készültök? – vontam kérdőre őket. Magam sem tudom, honnan lett ennyi merszem, de ott álltam a fivéreimmel szemben, és magyarázatot vártam.

– Csak megnézzük a kisbarátunkat – húzta ördögi mosolyra az ajkát Sean.

Gondolhattam volna, hogy ő volt ennek az értelmi szerzője.

– D-de még nincs teljesen észnél – dadogtam kissé elbizonytalanodva. Megrémített a mimikája.

– Mit aggódsz annyira érte? – szólalt fel a fiatalabbik bátyám.

– Tudod jól, hogy Lucy milyen érzékeny – intette le Sean. – Gyere, húgocskám, nézzük meg inkább, milyen étel van a kamrában. Kicsit megéheztem – biccentett felém.

– Sean, az előbb még...

– Mondom, menjünk! – vágott idegesen az öcsénk szavába.

Hátrálni kezdtem, mert ez aztán már végképp nem tetszett. Túl hirtelen változtatott álláspontot, azt éreztem, hátsó szándéka van.

– Sean! – szóltam rá remegő hangon.

– Igyekezz! – mordult fel, azután elkapta a karomat, erősen szorítva taszigált a ház felé.

– Kérlek! – próbáltam küzdeni, de kevés voltam hozzá, könnyedén beráncigált a házba.

– Takarodj a kamrába! – nekilökött az asztalnak.

Hangosan nyögtem fel, ahogy a széle az oldalamnak ütődött. Az volt az a nap, amikor minden elkezdődött. Nem úgy ébredtem, hogy tudtam, ma szembe fogok szállni a zsarnok testvéreimmal, de úgy éreztem, az a helyes, ha így teszek. Nem tűrhettem tovább, mert egy életről volt szó. Egy életről, amit én mentettem meg, így felelősséggel tartoztam érte.

– Nem beszélhetsz így velem! – hördültem fel, gyilkos pillantásokkal néztem rá.

– Ó, dehogynem – bólogatott nevetve, aztán újra elkapta a karomat, belökött a kamrába, és bezárta az ajtót.

– Sean, engedj ki! Ezt nem teheted! Sean! – dörömböltem kiáltozva, de semmi sem történt.

Rettegtem, örülni félttem, hogy vajon mit művelnek majd Luannal. Mindenáron ki akartam jutni, de csak az az egy kijárat volt és egy piciny ablak, ami voltaképpen csak díszként szolgált. Hamar elfáradtam, le kellett ülnöm, hogy kifújjam magam, az idegesség pedig egyáltalán nem könnyítette meg a dolgomat.

Próbáltam valami után kutatni, amivel ki bírom peckelni a zárat, de semmire sem jutottam. Csak ide-oda kapkodtam a fejemet, és igyekeztem kitalálni valamit, ám a stressz, a félelem teljesen elhomályosította az agyamat. Végző elkeseredésemben nekidőltem a kamra ajtajának, ami megmozdult az illesztésnél. Kissé meglökdöstem, úgy már láttam, eléggé gyenge, megette a rozsdát.

– Gyerünk, Lucy! – bíztattam magam, hogy meg tudom csinálni, menni fog.

Mennie kell!

Erőből löktem meg, aztán még egyszer és újra, viszont csak fájdalmasan nyikordult meg. Újabb lehetőség, amivel nem tudtam mit kezdeni.

Elfordultam az ajtótól, kétségbeesett sikoly hagyta el az ajkamat, és egyáltalán nem értettem, miért nem sikerül nekem soha semmi. Nagyon felhergeltem magam, már fújttam, miközben folyamatosan azok a képkockák peregtek a szemem előtt, ahogyan a bátyáim bántak velem. És akkor...

Elegem lett!

Felordítva iramodtam a kamra ajtajának, és végül sikerült akkora erőt kifejtenem, amitől leesett a felső zsanér. Ez kevés volt, szóval keresnem kellett valamit, amivel ki bírom feszíteni az alsót. Újra végignéztem a polcokon, és találtam legalul egy piszkafát. Minden megmaradt erőmmel nekifeszültem. Siker koronázta a próbálkozásomat, kifeszítettem az ajtót, ami hangos puffanással dőlt a padlóra.

Megmarkoltam a piszkavasat, úgy indultam ki az udvarra. Akkor nagyon eltökélt lettem, azt éreztem, megszállt valami olyan erő, amitől bármire képesnek éreztem magam. Valójában csak felnyílt a szemem, hogy ezt már végképp nem hagyhatom a testvéreimnek. Amíg rólam volt szó, türtem, de egy ártatlan életet nem hagyhattam veszni.

Ahogy a pajta ajtaja felé tartottam, láttam, hogy tárva-nyitva van. Újra előntött a harag, elszántan léptem be. A testvéreim Luan felett álltak, és amint megpillantottak megrökönyödve pislogtak rám.

– H-hát te? – képedt el Adam. – Nem zártad be az ajtót!

– Lucy, ezt te sem gondolod komolyan – tartotta felém a kezét Sean.

Indulatosan vágtam rá a piszkavassal a mellettem lévő gerenda halomra. Hatalmas porfelhő szállt fel az ütés után.

– Hagyjátok békén! – csikorogtam, ahogy végigpillantottam a szalmabálának dőlő ázsiai férfin. Látszott rajta, hogy már kapott a fivérektől.

– Neked a családotat kell szem előtt tartanod! – lépett elém ingerülten Sean, elkapta a karomat. – Mi az, hogy a védelmére kelsz? – kicsavarta a kezemből a vasat, aztán ellökött.

– Ez nem család – nyögtem erőlködve, majd az arcomba hulló hajam mögül vicsorogva néztem fel rá. – Ez egy beteg fertő!

– Bűdös kis ribanc! – felém lendítette a piszkavasat, de valaki elkapta a karját.

Nagyra nyílt szemekkel fordult oldalra. Azt hittem, Adam az, de ő nagyokat pislogva állt kissé távolabb tőlünk. Luan magasodott az idősebbik fivérem mellett. Úgy hiszem, akkor mind sokkot kaptunk. A jóelőbb még erőtlenül láttam feküdni, ám akkor semmi sem látszott rajta. Örületes harag dúlt sötét szemeiben, amint Seanra nézett. Orrlyukai kitágultak, borzasztó indulatosság áradt egész lényéből.

– Egy férfi sosem bánthat egy védtelen nőt – mordult fel mély hangján, szinte a fivérem arcába.

– Mocskos sárga! – kapta ki a csuklóját a markából, megasztította Luant. – Jól van, ha ennyire együtt akartok lenni, legyetek – dobta le a vasat.

Úgy éreztem, mintha hatalmas csorba esett volna akkor férfiúi egóján. Nem erre számított, ő mindig is azt képzelte, mindenki felett áll, ám akkor én is ellenszegültem, és Luan is.

– H-hogy az ördögbe? – képedt el Adam. – Az előbb még... – vakarta meg a fejét értetlenül.

– Ha megérted, amit mondok – lépett Luan elé Sean, a szemébe nézett, a férfi pedig állta a tekintetét, bólíntott. – Mi nem fogunk tejben-vajban fürösztetni.

– Én nem kértem semmit – emelte meg lenézően egyik szemöldökét Luan.

– Ne pofázz vissza! – kiáltott rá Sean. – Itt fogsz megdögni, mocskos japán! – tette még hozzá mennydörögve.

– Kínai vagyok – felelt teljesen nyugodtan.

Azt hiszem, akkor tudatosult bennük, hogy nagyon is jók voltak a meglátásaim vele kapcsolatban, nem volt ez félreértés, neki semmi köze nem volt ahhoz az országhoz, ami lerohanta Pearl Harbort. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, hogy így most már ők is tudták jól, nagyon félresiklott a kis ötletük, és ha kiderül, ebből nem lesz semmi. Ráadásul még börtönbe is zárhatják őket, ha kiderül, mit tettek vele, hiszen ő egy másik ország katonája volt. Nem jelentették azonnal, mi történt. Bár erre kicsi volt az esély addig, amíg tartott a háború, de felelősségre vonhatóvá váltak.

– Na, azt majd meglátjuk – horkant fel a bátyám, majd biccentett a másíknak, aki a fejét csóválva indult felé. – Te itt maradsz, mi pedig elmegyünk a zsarukért – mutatott felém.

– Ne legyél már teljesen hülye! – csattant fel Adam. – Szerinted nem szöknek meg?

– Innen nem tudnak. Másfelől, csak te méysz, én figyelem őket – mondta ezt úgy, hogy már a kijárat felé tartott.

Adam vetett még ránk egy megsemmisítő pillantást, aztán ő is kiment Sean után.

Alighogy becsukódott a pajta ajtaja, Luan felnyögve rogyott a térdére. Azonnal felé mozdultam, próbáltam elkapni, hogy ne üsse meg magát.

– Miért hősködtél? Még gyenge vagy – ráztam meg a fejemet, amint óvatosan a combomra tettem a fejét.

Egyáltalán nem volt benne semmi erő, mégis a védelmemre kelt, mégis megmutatta, hogy őt aztán ne becsülje le senki. Különleges férfi volt, egy

igazi katona, egy olyan ember, aki figyelmen kívül hagyja a sérüléseit, ha valakinek segítségre van szüksége.

– Nem hagyhattam, hogy megüssön – sóhajtotta a szemembe nézve.

– El akarnak vitetni a hatóságokkal, hogy japán vagy, és csukjanak le, vagy végezzenek ki, de én mondtam nekik, hogy nem vagy az – hadartam szinte érthetetlenül. Pánikba estem, akkor már nagyon lebegett a feje felett az a bizonyos kard.

– Megvannak a papírjaim? Táská? – kérdezte erőlködve.

– Sean elégette – válaszoltam lemondóan.

– A kardom? – emelte rám riadtan a tekintetét.

– Az igen, de nem tudom, hová tették – gondolkodtam el a kérdésen.

– A dédnagyapám szamuráj volt, tőle örököltem azt a kardot, így tulajdonképpen szegről-végről japán is vagyok – mondta kissé szégyenkezve.

– A származását nem választhatja meg az ember – sóhajtottam gondterhelten, miközben kisimítottam fekete tincseit a homlokából. Fájdalmasan szisszent fel, kitapintottam egy kisebb púpot. – Miért hagyta, hogy kezet emeljenek rád? Azt mondtad, nem hagyod! – emeltem meg a hangomat, kissé feldühített.

– Mert... Nem tudom – dadogta értetlenül.

Megértettem, hogy azért nem akart úgy bemutatkozni, ahogy, mert ő nem olyan ember volt, mint a bátyáim, de mégis az életére törtek. Noha látszott rajta, hogy egy kézzel is el tudott volna bánni velük ereje teljében. Talán pont ez tartotta vissza. Ember volt a farkasok között.

– Hallottál Svájcra? – kérdeztem inkább témát váltva. Közben lett egy ötletem, ami gőzöm sincs, hogyan ötlött az eszembe, de éreztem, nem ülhetünk ott tétlenül, a végítéletre várva. Tudtam jól, hogy Sean bármire képes, hogy pénzhez jusson egy ilyen helyzetben.

– Az egy ország – mondta halkán.

– Semleges. Szóval, ha eljutnál oda, akkor aztán haza is tudnál menni, nem állna senki se az utadba – vázoltam fel, mire gondoltam.

– Így nem fogok tudni – nyögte elhaló hangon.

– Segítek, Luan – pillantottam le rá eltökélten.

Úgy éreztem, ezt kell tennem!

– Sosem láttam hozzád hasonlót. Nő létedre szembeszálltál a családdal, a véreddel egy idegen miatt. Miért tetted ezt? – vont kérdőre nagyra nyílt szemekkel. Valószínűleg nem értette, miért is cselekedtem, miért is beszéltem úgy, ahogy.

– Ártatlan vagy, nem vehetek részt egy gyilkosságban – feleltem lesütött szemekkel, majd a vállamat megvonva folytattam: – Voltaképpen ez tesz halandóvá, nem igaz?

– Micsoda?

– Hogy a szívemre hallgatok.

A szívem azt súgta, így cselekszem helyesen, és ne nézzek hátra, ne foglalkozzak semmivel sem, mert valóban az a jó döntés, amit évekig elnyomtam a belsőmben. Hogy mi volt az? Nem mertem ellenszegülni a bátyáimnak, de akkor már tudtam, ha nem teszem, akkor én is ugyanolyan bűnös leszek, mint ők.

6. fejezet

Nem tudom, mennyi idő telt el, amíg azon gondolkodtam, vajon, hogyan tudnánk eltűnni onnan. Nagyon sok lehetőség átfutott az agyamon, de a legkézenfekvőbbnek az tűnt, hogy befogom a kiskocsi elé Villámot, és vele elindulunk a kikötő felé, Whitby-be. Az egy jó pár órás útnak ígérkezett, körülbelül százhusz kilométerre volt tőlünk. Csak azt nem tudtam, működik-e még a kikötő. Onnan Luan hajóval Franciaországba menekülhetne, majd Svájcba.

– De Franciaország is olyan kaotikus! – sóhajtottam fel az arcomat dörzsölve.

– M-micsoda? – tekintett felém kíváncsian.

– Figyelj! – mellé sétáltam, majd leguggoltam, úgy vázoltam fel a tervemet. Egy szalmabálának dőlve figyelt rám. Borzasztóan kimerültnek tűnt, nagyon kétes volt ez az egész, tekintve az állapotát, de meg kellett próbálnunk. – Whitby-be kell mennünk, ott van kikötő. Onnan Franciaországba mészhajóval, majd Svájcba, és...

– Lucy, ez túl sok – rázta meg a fejét, ahogy a karomra tette a kezét. – Csak hadd menjek el, és megoldom egyedül. Nem rángathatlak bele téged is – szabadkozott.

– Egyedül nem fog menni – néztem rá határozottan. – Szeretnék segíteni.

Eljön az ember életében az a pillanat, amikor megérti, hogy hiába van ő nehéz helyzetben, vannak nála sokkal elesettebbek. Ez egy olyan szituáció volt. Megtehettem volna, hogy kiszöktetem a birtokról, de nem is tudom, úgy éreztem, ha nem tartok vele, akkor történik vele valami. Nyilvánvalóan nem tudtam megvédeni, de a támasza akartam lenni, ha már ennyire önzetlenül kelt a védelmemre.

Igazából nem csak emiatt.

– Nem tudlak eltántorítani. Igaz? – apró mosoly rajzolódott ki elgyötört arcán.

– Nem – csóváltam meg a fejemet, mialatt sötét szemébe révedtem.

Noha nem mondta ki, én mégis láttam a tekintetében, hogy borzasztóan hálás, amiért próbálok segíteni.

– Mindjárt jövök – mosolyogtam rá, azután felálltam, a pajta ajtajához mentem.

Óvatosan kinyitottam, kidugtam rajta a fejemet, de nagy bánatomra Seannal néztem össze, aki a ház verandáján ülve, puskával a kezében figyelt. Szóval komolyan gondolta, amit mondott: Innen nem fogunk megszökni.

– Csukd be azt a tetves ajtót, de belülről! – kiáltott rám erélyesen.

Nem volt mit tenni, visszamentem. Idegesen toporogtam pár pillanatig, de aztán úgy döntöttem, hogy ennyi, itt az idő, nem fogok tovább a csodára várni. Mintha egyfajta isteni segítség lett volna, a távolból ismerős hangokat hallottam. Nem jelentett jót akkor sem, de tudtam, most vagy soha.

– Ez az! – pattantam a pajta másik szegletébe, aztán átnéztem a kiskocsit.

– Mi ez a zaj? – állt fel Luan is, majd mögém lépdelt. Rémülten kémlelte a pajtát.

– Repülők. Ez a zaj fog nekünk segíteni – csettintettem a nyelvemmel, majd miután megbizonyosodtam róla, hogy megvan az összes lószerszám, Villám felé indultam, aki a pajta másik végében álldogált. – Gyere, drágám! – megfogtam a kantáriját, és elvezettem a kiskocsi felé.

Luan kivette a kezemből a kantárt, aztán a hangos zaj miatt átkarolta a ló nyakát, próbálta nyugtatni, mert egyre csak fújtatott szegény.

– Shh, semmi baj – simított végig hosszú sörényén.

Addig felkaptam egy nagyobbacska fadarabot, és a pajta duplaszárnyú ajtaja felé tartottam, ami a másik oldalon ékkel volt lezárva. Átdugtam a résen, majd teljes erőből nekifeszültem, és próbáltam kiütni a helyéről. Éppen akkor értek fölénk a gépek, tehát úgy zajonghattam, ahogy nem szégyelltem. Egy határozott rántás után sikerült is letörni a külső éket, valamint a kezemben lévő fadarab is ketté hasadt. Felsértette a tenyeremet, de nem foglalkoztam vele, meglöktem az ajtókat, amik kinyíltak.

– S-sikerült – mondtam ezt inkább csak magamnak.

Nem gondoltam volna addig a napig, hogy ha elhatározok valamit, azt véghez is tudom vinni, főleg egy ilyen dolgot. A háború közepén eszméltem rá, minden lehetséges, csupán akarat kérdése.

– Fogjuk be a lovat! – rohantam vissza Luan és Villám mellé.

Olyan hatalmas robajjal húztak el felettünk a gépek, mint a minap, de akkor először nem féltem, sőt, teljesen kizártam a zajt. Eltökéltem tartottam a kitűzött cél felé, mert ezt kellett tennem. Egy élet múlt azon, hogy kijussunk a Dawson birtokról. Nagy nehezen sikerült Villámot befogni a kocsira elé. Nyugtalan volt a repülő miatt, ezért kicsit tovább tartott a művelet, mint egyébként. Mire végeztünk, már elvonultak, és síri csend telepedett ránk. Nem csaphattunk zajt, mert, ha Sean meghallja, akkor bejön, és oda minden. Óvatosan vettem át Villám feje felett a kantárt, és imádkoztam, hogy csak most ne nyikkanjon meg.

– Ügyes vagy! – dicsértem meg a telivért, majd nagy levegőt kifújva pillantottam a mellettem ácsorgó férfire. – Ül a kocsira, aztán... – nem tudtam végigmondani, mert kívülről beszéd hangjait hallottuk.

A másik ajtó felé kaptam a fejemet, odasettenkedtem, majd kilestem a lécek közötti réseken. Adam meghozta Harrogate ügyeletes hatóságát. Két egyenruhás férfit, biciklivel. Akkor már luxusnak számított az autó, illetve az üzemanyag, tehát azzal gazdálkodtak, amilyük volt.

– A pajtában van! – pattant fel Sean, és öles léptekkel ment a három férfi felé. – Ugye jár azért valami juttatás nekünk, hogy a kezükre adjuk ennek a veszedelmes népnek az emberét? – meredt rájuk kérdőn.

– Majd megbeszéljük, uram – szegte fel a fejét a magasabbik rendőr. – Ha igazat mondanak persze.

Sean vonásai elkomorultak, meg tudta volna a puszta pillantásával ölni a férfit. Gondolhatta volna, hogy háború ide, vagy oda, attól függetlenül volt hírük a Dawson fivéreknek.

– Jöjjenek! – biccentett végül. – Azután tartozik nekem egy bocsánatkéréssel.

Tudtam, hogy most rögtön indulnunk kell, mert ha beérnek, le fognak rángatni a kocsiról. Örült iramban indultam a kiskocsi felé, szinte felugrottam a bakra. Megragadtam a gyeplőt, majd hátrafordultam, hogy megbizonyosodjak róla, Luan felült-e. Éppen akkor nyílt az ajtó, és mindenki látta, mire készülünk. Összenéztem Seannal, akinek azon nyomban eltorzultak a vonásai, majd felordítva csörtetett felénk.

– Meg ne próbáld, Lucy Dawson! – kiáltotta.

Összehúzott szemekkel néztem, amint a bátyáim felénk vetődnek. Még csak nem is miattam aggódtak, ó, nem. A pénz miatt, amit Luanért akartak kapni. Nos, ezt akkor Lucy Dawson nem hagyta annyiban! Akkor először nem.

– Gyí, Villám! – megrántottam a gyeplőt. A ló a hátsó két lábára ágaskodott, felnyerített, aztán elindult a duplaszárnyú ajtó felé.

– Lucy!

Még hallottam, ahogy a bátyáim utánam ordítanak, amint a ló kitört a pajtából, majd végigvágatott a mezőn, és egyenesen az erdőbe ment. Nem néztem hátra, egy pillanatra sem fordult meg a fejemben, hogy így kellene tennem. Ez elégtétel volt számomra minden addig elkövetett aljasságukért.

Noha tudtam jól, ez még nem jelentette azt, hogy megmenekültünk, de a remény szikrája már ott táncolt a horizonton.

– L-Lucy! – nyögte Luan, mikor már mélyen az erdőben jártunk. – Lassíts! – emelte meg a hangját.

– Még nem! – csikorogtam, ahogy erősen markoltam a gyeplőt. – Gyerünk, Villám! – kiáltottam a lóra, aki viszont már nem bírt gyorsabban ügetni.

– Nem követ senki – szólt újra a férfi.

Figyelmem kívül hagytam a szavait, messze, nagyon messze akartam kerülni a birtoktól, de igazából nem tudtam, mi lenne a biztonságos távolság. Az erdőből kifelé jövet azonban le kellett lassítanom a lovat, mert egy csapat katonát pillantottam meg az út mentén, de még messzire tőlünk.

– Hó, Villám! Állj meg! – lassítottam le a jószágot, amire hatalmasat fűjt, aztán lassú járásra váltott, végül megállt. – Katonák! – fordultam rémülten a férfi felé.

– Nem lesz baj, csak – emelkedett fel a kocsi oldalába kapaszkodva, majd körbetekintett. – Van ott egy nagyobb bokor, mögötte elbújhatunk, amíg elvonulnak – mutatott a nem messze lévő hatalmas sövény felé. Bólintottam, aztán ciccegettem a lónak, és arra irányítottam.

Valóban elfértünk mögötte, teljesen takart minket. Már csak azért kellett imádkoznom, hogy ne vegyenek észre. Úgy tűnt, időben kaptam észbe, nem láttak minket az útról, szóval isteni szerencséért fohászkodtam, amint a gyeplőt markolva kulcsoltam imára a kezemet.

Bármit megígértem volna abban a percben, csak ússzuk meg ép bőrrel. Fogalmam sincs, meddig voltunk ott mozdulatlanul, de miután biztonságosnak ítéltem, leugrottam a bakról, majd kikukucsáltam a bokrok mögül az út felé. Nem láttam senkit egyik oldalról sem. Nagy levegőt fűjttem ki, amint megtöröltem gyöngyöző homlokomat.

– Elmentek – siettem vissza a kocsihoz. – Whitby így holnapra marad. Keresnünk kell estére valami menedéket – pillantottam a férfire.

– Lucy, kérlek, menj vissza. Ne tedd ezt! – próbált eltántorítani, de hajthatatlan voltam.

– Megmondtam, hogy nem foglak magadra hagyni – ráztam meg a fejemet. – Ismerem az utat, te pedig nem – hagytam végül ennyiben, azután felültem a bakra, és indítottam Villámot.

Nem messze volt egy elhagyatott kastély. Annak idején látogatható volt, de akkor nem tudtam, hogy áll-e még egyáltalán, azonban más lehetőségünk nem volt az éjszakai szállásra. Pihennünk kellett, és pár falat is jól jött volna.

Az addig tartó út csendben telt, gondolkodtam. A semmiből, hirtelen döntöttem úgy, hogy azon a napon a sarkamra állok. Tizenhét évesen konkrétan még gyereknek számítottam, de mégsem éreztem annak magamat addigi kegyetlen életem miatt. Mindig is elnyomtak, de akkor valamiért úgy éreztem, hogy betelt a pohár, nem hagyhatom tovább. Ráadásul nem csak rólam volt szó. Vagyis egyáltalán nem rólam szólt ez, azt hiszem. Akkor értettem meg a mondást: Amíg fájdalmat érzel, addig élsz. Amíg más fájdalmát átérzed, addig vagy ember.

Luan volt az, aki segített a lelkenek, a szívemnek, aki tulajdonképpen tudtán kívül adott egy lökést, hogy 1942-ben nem tehetem meg azt, hogy csendben figyelem a körülöttem zajló eseményeket. A lány akkor válik nővé, ha egy férfi azzá teszi, legalábbis ez volt az elfogadott a háborún kívül. Én úgy gondoltam, azon a napon váltam nővé, amikor szembe mertem szállni a bátyáimmal. És ehhez tartottam is magamat életem végéig.

– Az lesz az, ott! – szóltam, amikor már láttam a magas épületet.

– Óvatosan, nem biztos, hogy lakatlan.

Én erre természetesen nem is gondoltam, csak a menedéket láttam benne. Egy kicsit meg is rémített, mi lesz, ha van ott más is, esetleg katonák, vagy ami még rosszabb, portyázók. Itt látszott, hogy lehetek nekem kész terveim, mégsem vettem mindent figyelembe.

– M-majd akkor – dadogtam bizonytalanul. – Nem tudom, mi lesz akkor – gondoltam bele, hogy erre egyáltalán nem volt tervem.

Megálltam a romos kastély előtt, és akkor már igazság szerint látszott is, nemhogy portyázók, de itt még csak patkányok sincsenek. Halmokban állt a bejárat előtt a sok hamu, valószínűleg az ajtókat, ablakokat, bútorokat égethették el. Abból gondoltam, hogy konkrétan csak egy boltív volt a bejárat. Kicsi tó vette körül, pipacsmező, és egy ősrégi kőhídon lehetett eljutni hozzá. De addigra már halott volt. A háború megölte, pedig annak idején gyönyörű volt a környék, festői szépségű, de akkor csak egy hely volt, amit kifosztottak, megbecstelenítettek. A helyi királyi kirendeltség lakott itt még annak idején, de felfüggesztették, és műemléknek nyilvánították.

Leszálltam a kocsiról, majd Luanhoz léptem, aki közben próbált lemászni. A karomat nyújtottam felé, de dacosan nem kérte a segítségemet. Szó nélkül kaptam el a kezét, amire hirtelen felém fordította a fejét.

– Látom, hogy szükséged van segítségre – szóltam, majd lesegítettem a kocsiról.

– Maradj mellettem – pillantott le rám, azután a bejárat felé bökött.

Lassan indultunk el a széthordott kőlépcsők felé. Azért kicsit féltem, hogy mi lesz, ha mégiscsak van itt valaki, valakik. Belekapaszkodtam a karjába. Igazság szerint biztonságérzetet adott, hogy ott volt mellettem. Ráléptünk az első lépcsőfokra, és akkor ismerős hangot hallottam. Puska kattanását. Egyszerre pillantottunk fel, és az ajtóban egy kissé szakadt ruhát

viselő, kócos férfi fogott ránk egy fegyvert. Riadtan hőköltem hátra Luan kezét fogva, de ő határozottan állt azon a lépcsőfokon.

Ez a férfi semmitől se félt...

– Mégis hová lesz az út? – kérdezett az ismeretlen kezében a hatalmas puskával.

A szívem örülten lüktetett, reszkettem a félelemtől. Pontosan ettől tartottam, de azért reméltem, hogy nem járunk így. Sosem álltam még a puskacső végén. Ez akkor megváltozott...

7. fejezet

Ledermedve néztünk farkasszemet egymással. Az ismeretlen férfi határozottan fogta ránk hatalmas fegyverét, amit kibiztosítva tartott. Borzasztóan féltem, de nem mertem megszólalni.

– Mit akarnak? – szegezte nekünk a kérdést.

– Menedéket – felelt Luan, közben próbált a háta mögé húzni, de nem akartam elbújni.

– Ki elől? – jött az újabb kérdés.

– N-nézze, uram – szólaltam fel végül dadogva. Nem tudtam tovább mondani, mert a magas férfi teljesen a háta mögé terelt.

– Hadd beszéljen! – mutatott rám a fegyverével.

Luan letekintett rám, én pedig bólintottam, bár nem igazán voltam a helyzet ura, de mégiscsak nekem kellett beszélnem, úgy éreztem. Kiléptem mögüle, majd a férfire pillantottam.

– Whitby-be szeretnénk eljutni. Csak ma estére kérnénk menedéket. Nincs nálunk fegyver – mondtam reszketve.

– Mi van a kocsin? – érdeklődött a lovaskocsi felé pillantva.

– Semmi – válaszoltam.

– Akkor nézzük meg – lesétált a lépcsőn, közben rajtunk tartotta a szemét és a fegyvert.

Apró léptekkel követtük. Odaért a kocsi mellé, belenézett fél szemmel, aztán újra ránk irányította a pillantását.

– Maga ázsiai. Mit keres itt? – kérdezősködött tovább.

Érthető volt, hogy bizalmatlan, hiszen háború volt. Csak azt a fránya puskát ne fogta volna ránk.

– Lezuhantam pár napja a repülőgéppemmel, és a kisasszony farmján értem földet – magyarázta higgadtan Luan.

– Hol tanult meg ilyen jól angolul? – képedt el.

– Otthon, Kínában – mondta határozottan.

– Kínai? Mit keres itt, angol honban? Kérem, feleljen, mert nagyon rosszul áll a szénája – döntötte oldalra a fejét.

– Izlandra tartottam – adta meg a tömör választ.

– Miért?

– Arra sajnós nem emlékszem – rázta meg a fejét.

– Nézze, kérem! – vettem át újra a szót. – A bátyáim a nyomukban vannak, mert rá akarják kenni, hogy japán, és a hatóságok is... Szóval a kikötőbe szeretnék csak eljutni – magyaráztam.

– És onnan hova tovább? Háború van, hölgyem. Csak nem egy romantikus hajóútra mennének? – mosolyodott el gunyorosan.

Nem is tudom, hogy történhetett ez meg, de Luan a pillanat tört része alatt mozdult a férfi felé. Elkapta a karját, feltartotta a puskát, ami el is sült, aztán kivette a kezéből, lenyomta a biztosító pecket, majd leengedte. Nagyra nyílt szemekkel figyeltem a történéseket, és próbáltam nem kiborulni, pedig nagyon a határán voltam.

– Senkit sem akarunk bántani, kérem, ne tegye ezt – beszélt a fejét felszegve.

Borzasztóan erős kiállása volt, határozott, céltudatos. Tudta jól, mit akar, azt pedig miért teszi, és végképp nem akart senkinek se ártani. Ahogy mondta is: Amíg őt nem bántja senki, addig ő sem bánt senkit.

– Higgyen nekünk, kérem! – néztem esdekelve a férfire, aki idegesen kapkodta a tekintetét köztem és Luan között.

Nem úgy nézett ki, mint akit sikerült volna meggyőznünk, főleg egy ilyen akció után. Igazság szerint mi se tudhattuk, hogy bízhatunk-e benne, de valamiért azt éreztem, örülten kilátástalan helyzetben van. Látszott kékeszöld szemében, hogy ott már nincsen semmi csalódottságon és

fájdalmon kívül. A megtört lelkek megtalálják egymást, érzik a másikon, ha hasonló helyzetben van. Én így éreztem vele kapcsolatban, hiába is fogott ránk fegyvert. Én is ezt tettem volna akkor.

Háborúban nincs barátság, de bizalom azért még lehet.

– Egy éjjel, semmi több. És adja vissza a fegyvert! – nyújtotta Luan felé a kezét.

– Előbb beszéljen ön is – emelte meg kérdően egyik szemöldökét a férfi.

Nem is értem, honnan volt ennyi mersze. Vagy ilyenkor nem számít tényleg más, csak a bizalom? Ha az egyik fél kérdez, akkor a másiknak is kell? Ilyen téren teljesen tapasztalatlan voltam, mert én jószerével senkiben sem bíztam. Luan volt az első kivétel a szüleim után. Vele kapcsolatban azonnal éreztem, hogy más, nem olyan, mint azok, akik körülöttem voltak. Mertem bízni benne, mert kiállt értem, ahogyan én is érte.

Az ember azt gondolná, hogy ismeretlenül vétek az ilyen gondolat. De az még nyilván nem volt hasonló helyzetben, mint én.

– Lord Benedict Sharon – mutatkozott be. – Ezredes, de a századom egyik fele elesett, a másik pedig isten tudja, merre van, így Londonba tartok – felelte.

– Luan Keito hadnagy – hajtotta le picit a fejét.

– És ön? – tekintett rám.

– Lucy Dawson – mondtam kissé félszegen.

– Sajnálom, ha nyers voltam, de sajnós nem lehet elég óvatos az ember. Az előbb meggyúlt a bajom a portyázókkal is – túrt bele rövid barna hajába.

Hosszúkás arca, apró szemei voltak, körülbelül hasonló magasságú volt, mint Luan. Arisztokratikus megjelenése volt szakadt inge ellenére is. Noha az arca elárulta, teljesen meggyötört volt szerencsétlen.

– Hozzák be a lovat az udvarra. Az udvar maradékára – intett, azután újra Luan felé nyújtotta a kezét. – Most már visszakaphatom?

– Persze – mondta, és kivette belőle a töltényt, a zsebébe tette, úgy nyújtotta Sharon felé a puskát.

– Azt hiszi, bent nincs több? – mosolyodott el.

– Én bízom önben, ön is bizzon bennünk, kérem – hajtotta le újra a fejét, mintegy tiszteletadásként.

– Igyekezni fogok, de semmit sem garantálok, uram – bólintott, azután bement a kastélyba.

– Már most nem gondolom, hogy jó ötlet itt maradni – túrtam kócos hajamba, miközben Luanra pillantottam.

– Nem lesz baj, ne félj – mosolygott rám erőtlenül.

– Vezessük be Villámot! – indultam a ló felé, megfogtam a kantárját, és a hátsó udvar irányába sétáltunk.

Valamikor nagy és gyönyörű udvara volt a kastélynak, de akkor csupán egy félig álló istálló és töméntelen mennyiségű beton-, valamint kőhalom hevert a macskaköveken. Az is itt-ott feltörve, beszakadva. Egyáltalán nem volt szép látvány, nyomasztó és fájdalmas volt az egész.

Bevezettem Villámot az istálló maradékába, kikötöttem, és találtam szénát, amit elé tettem, majd egy fél vödör esővíz is volt a kiszakadt ajtó mellett. Legalább neki tudtam ételt adni. Szomorúan néztem végig a helyiségen, és örülten kilátástalannak láttam a helyzetünket, akkor nem igazán éreztem semmi reményt.

– Lucy, gyere! – szólt a hátam mögül a férfi, én pedig felé siettem. Az oldalát fogta, majd szomorúan tekintett rám.

– Fáj, igaz? – csóváltam meg a fejemet.

– Kibírom. Most az a fontos, hogy éjszakára fedél legyen a fejünk felett. Te jól vagy? – érdeklődött kíváncsian.

– Nem. Félek. Nem tudom, mi lesz, ha Sean és Adam... Inkább bele se gondolok – dörzsöltem meg nagyot szusszanva az arcomat.

– Elmondhatatlanul hálás vagyok azért, amit értem teszel, de nem kell velem jönnöd, tudok boldogulni egyedül is – próbált a lelkemre beszélni, meggyőzni, hogy nekem sehová se kell mennem.

– Ez az én harcom is – bólintottam eltökélten. – Félek, de van valami, ami azt súgja, hogy meg kell tennem, mert az élet oly rövid, hogy csak üljek és várjam a csodát – magyaráztam.

– Te magad akarod megteremteni – húzta apró mosolyra az ajkát. – Ebben a világban nincsen csoda – hajtotta le a fejét.

A sötétedő égbolt alatt, az istálló ajtajában állt két lélek, akiknek hasonlóan kilátástalan volt a sorsuk, próbáltak bízni, de nem igazán láttak arra reményt, hogy siker fogja koronázni az erőfeszítéseiket. Mégis ott voltak egymásnak, származástól függetlenül, mert tudták, csakis egymásra számíthatnak.

– Lehet, hogy nincs, de a lehetőség mindig adott – mosolyogtam rá bizalommal.

– Köszönöm – hajtott fejet, de sziszegve egyenesedett fel.

– Menjünk be! – kaptam utána. – Meg kell néznom a sebed.

Óvatosan a nyakamba tette egyik karját, én pedig átkaroltam a derekát, úgy segítettem be a kastélyba. Erején felül igyekezett megvédeni, nem érdekelte, mennyire fájnak a sérülései, azon volt, hogy ne essen egyikünknek se baja. Igazi katona volt, ő még hitt a hivatásában.

Kissé bizonytalanul léptünk be a kastély előcsarnokába, ami hasonlóan borzalmas állapotban volt. Konkrétan egy kis rész volt szabadon hagyva, Sharon pedig éppen konzervet vett elő a táskájából. A kétoldali lépcső leomolva, lukak voltak a tetőn, mindenhol törmelék. Elborzasztott a látvány, de legalább volt fedél a fejünk felett.

Árválkodott egy szék az egyik sarokban, odavezettem Luant, majd leültettem rá. Nagyot sóhajtvá nyújtotta ki hosszú lábait, én pedig

felhajtottam a felsőjét, majd a sebre tettem a tenyeremet. Szerencsére nem volt meleg, és nem is vérezte át a kötést, tehát úgy gondoltam, csak megerőltette.

– Mi történt a gépével? – állt meg előttünk Benedict.

– Nem tudom, nem emlékszem rá tisztán – mondta, miközben felpillantott rá.

– Van némi kötszerem és morfium, ha esetleg – mutatott a háta mögé.

– A kötszert elfogadjuk, de morfium nem szükséges – helyezkedett a széken.

– Egy leveskonzervet is tudok adni kettejüknek.

– Bízik bennünk? – kérdezte kissé gunyorosan.

– Nem, de tekintve az állapotát, nem is ellenfél. Azok ellenére sem, hogy kikapta a kezemből a puskát – biccentett Sharon, azután újra a táskájához ment, majd a kibontott konzervvel és a kötszerrel a kezében tért vissza, átnyújtotta nekem.

– Nagyon kedves – köszöntem meg, majd levettem Luan kötését.

Nagyon félttem, hogy csúnya lesz a sebe, de szerencsére elkezdett összehúzódni, picit vérzett a szélén, de úgy láttam, ha kap friss kötést és pihen, valamint eszik, jobb lesz. Rátettem a kötszert, azután felé nyújtottam a konzervet.

– Előbb te – tartotta fel a kezét.

Ellenkezni akartam, tekintve, neki nagyobb szüksége van az ételre, de nem dacoltam vele. Ittam három kortyot abból a kotyvalékból, mert az semmilyen levesre sem hasonlított. Csak víz volt, meg némi tészta, pár répadarabkával, de más híján ez is hatalmas ajándék volt. Luan felé nyújtottam, aki elvette, hasonlóan három kortyot ivott belőle, majd újra felém tartotta.

– Neked nagyobb szükséged van rá! – förmedtem rá.

– Ahogy neked is. Vedd el, kérlek!

Hajthatatlan volt, és nem is akadékoskodtam inkább. Három kortyonként osztottuk meg azt a kis levest, addig Sharon lámpást gyújtott. Gyertya volt benne, így nem adott valami nagy fényt, de mégis láttuk egymás arcát.

Annyi szerencsénk volt, hogy nyár volt, kellemes idő járta át a kastélyt, nem hideg télben, térdig érő hóban kellett fagyoskodnunk. Azt szerintem nem is éltük volna túl. Bár akkor még kérdéses volt, hogy ezt a kalandot kibírjuk-e. Nagyon a két véglet között táncoltunk. Picit azért hittem abban, hogy borúra derű jön, de nagyon minimálisan.

– Hogyan kerültek önök össze? – kérdezte, miközben leterített Luan mellé egy pokrócot, majd intett, hogy foglaljak helyet.

– Köszönöm – hálásan ültem le.

– A hölgy megmentette az életemet – válaszolt a férfi kérdésére Luan. – Ha ő nincs, én már nem élnék.

– Rokonszenves – bólogatott rám pillantva. – És egészen konkrétan miért akarnak Whitby-be menni? Nem biztos, hogy működik az a kikötő.

– Luannak Svájcba kell jutnia – feleltem.

– H-hová? – rökönödött meg kissé cinikusan nevetve. – Svájcba Franciaországon keresztül tud eljutni innen, az pedig kész öngyilkosság. Ott a sok náci, a náci szimpatizánsok. Azok meg az ázsiaiakat is táborba küldenék – húzta el a száját kelletlenül. – A Benelux államok is megszállás alatt állnak, szóval nem igazán hiszem, hogy ez egy jó döntés, de önök tudják – tárta szét a karját. – De ezen ráérnek holnap gondolkodni, most aludjanak. Én is azt teszem. Éberem alszom, úgyhogy minden kétes neszre felfigyelek – mutatott felénk, azután leült egy másik pokrócra, lefeküdt és az oldalára fordult.

– Most akkor mit csináljunk? – néztem riadtan Luanra.

– Talán Izland felé kellene inkább – nem fejezte be a mondatot, megtámasztotta az állát, elgondolkodott. Látszott rajta, hogy örülden kattognak a fogaskerekek az ágyában. – Nem emlékszem, miért oda indultam – csóválta meg a fejét az orrtövét becsípve.

– Izland angol megszállás alatt áll, nem biztos, hogy... Nincs jó döntés, azt veszem észre – sóhajtottam szomorúan. – Svájc sem biztonságos, vagyis az út nem az. Izland pedig kérdéses – próbáltam megoldást találni. Lázasan kerestem valami kapaszkodót, de falakba ütköztem. Fogalmam sem volt, hogy a pusztításon kívül mi van még a világban.

– Egyelőre jussunk el a kikötőhöz, addig ráérek kitalálni, mi lenne a jobb döntés – hagyta végül ennyiben.

– Nem akarsz lefeküdni? – kérdeztem, miközben felálltam.

– Miért vagy ennyire önzetlen? – nézett mélyen a szemembe.

– Csak segíteni szeretnék – vontam meg a vállamat a tekintetemet lesütve.

Zavarba hozott a pillantása. Mérhetetlen hálát és csodálatot láttam benne, és igazság szerint én is hasonlót éreztem iránta. Ez pedig megrémített, de csupán azért, mert sosem volt még ilyenben részem, és ami új számunkra, legyen az jó vagy rossz, megijeszt minket. Ha nem kételkednénk, nem kérdőjeleznénk meg dolgokat, akkor csak egyhelyben toporognánk.

– Ül csak le, jó nekem itt – biztosított, én pedig visszaültem a pokrócra.
– Mondd, hány éves vagy?

– Tizenhét – feleltem kissé zavartan. – És te?

– Huszonnégy – tartott egy kis szünetet, majd további kérdést tett fel: – A szüleidet nem zavarja, hogy a bátyáid így bánnak veled?

– Nincsenek szüleim – ráztam meg a fejemet, és akaratlanul is rájuk gondoltam. Örülden hiányoztak. Ha éltek volna, másképp alakult volna az életünk.

– Sajnálom – fejezte ki együttérzését. – Engem hazavár az édesanyám, de apámra valamiért nem emlékszem, pedig tudom jól, hogy életben van – vonta össze értetlenül a szemöldökét.

– A baleset miatt lehet. Szerintem idővel, majd visszatérnek az emlékeid – biztosítottam, noha ebben egyáltalán nem voltam biztos. Csak remélni mertem. – Testvéred van?

– Nincs, egyke vagyok.

– Haza fogsz térni a csaláodhoz – bólogattam.

Másképp nem is lehetett volna, hiába volt teljesen kilátástalan a helyzetünk. Ennyi rossz után kijárt egy kis jó is.

– Érzem, hogy így lesz, csak nehéz el is hinni, mert – nagy sóhaj hagyta el az ajkát. Látszott rajta, hogy bőven van benne bizonytalanság. – Olyan messze a cél. Cél... Nincs is cél – legyintett csalódottan. – Egy idegen, egy idegen országban.

– Ha érzed, az már bőven elég ahhoz, hogy higgy is benne – mosolyogtam rá biztatóan, amit viszonzott.

A háború szétszakítja a családokat, sebeket ejt a szíveken, ugyanakkor, ha megvan arra az esély a káosz közepén, hogy találj valamit, vagy valakit, ami, vagy aki megváltoztatja a hozzáállásodat, a jó irányba próbál terelni, akkor szerencsésnek mondhatod magad. Én valahogy így éreztem. Pár nap telt el csupán, és ez kevés ahhoz, hogy bármi is kialakuljon az emberben, vagy éppen két ember között. De abban biztos voltam, ha Luan nem csöppen bele az életembe, akkor én is ugyanolyan maradok, mint azelőtt, hogy lezuhant volna a gépe a farmon.

8. fejezet

Álmunkban a világ olyan, amilyennek szeretnénk. Azt álmodtam, hogy egy végtelen pipacsmezőn sétálok verőfényes napsütésben, az arcomat finoman simogatja a langyos szél, és, hogy az életem gondtalan. Rossz visszatérni a valóságba, és még rosszabb szembesülni azzal, hogy ez csupán csak a képzelet játéka.

Hatalmas csattanás ragadott ki az álomból. Kábán pislogva forgattam a fejemet a pokrócon. A másik pillanatban pedig Luan szinte rám vetődve védett a testével. Beleremegtek a falak, hullott a vakolat, egy kisebb darabka így is fejen talált, de nem igazán fogtam fel. Nyöszörögve kapaszkodtam a férfi erős karjába, és imádkoztam, hogy ide ne csapódjon be egy bomba se.

Hallottam Benedict hangját, de nem értettem, amit mondott, igyekeztem arra összpontosítani, hogy minél hamarabb elmúljon ez a fülsüketítő zaj. Ennyire közelről még sosem hallottam. Füttyülő zaj, aztán bumm. Bármire, bárhová eshettek ezek az időzített halálnak nevezett tárgyak. Mert így hívták őket. A repülőgépek hangja teljesen eltörpült mellettük.

Egy nagyon közel csapódott be, csengett a fülem tőle, aztán egyszer csak megszűnt minden. Amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan abba is maradt. Madárcsicsergést hallottam, de nem igazán hittem, hogy ez a valóság.

– Jól vannak? – sietett mellénk Sharon.

Luan felemelkedett, rám nézett, majd ő is ugyanezt kérdezte:

– Jól vagy?

– Semmi bajom – préseltem ki a szavakat. Enyhe sokkot kaptam a történetektől.

– A rohadt nációk! – morgolódott mellettünk a férfi.

Közben Luan nagy nehezen felállt, a kezét nyújtotta felém. Belecsúsztattam a tenyerébe az enyémet, felálltam, a számon kapkodtam a levegőt, próbáltam észhez térni.

– Mennünk kellene – törtem meg végül a feszült csendet. Túlságosan is nagy lett körülöttünk, amolyan vihar előtti csendnek hatott.

– Mennyi idő még innen a kikötő? – érdeklődött felém fordulva.

– Talán két óra, attól függ, milyenek az útviszonyok – feleltem elgondolkodva.

– Meg kikkel futnak össze – szólt közbe Sharon.

– Ön nem jön velünk? – fordultam felé reménykedve.

– Én a másik irányba tartok, kisasszony – mutatott a hátam mögé szomorúan. – De ez talán segít, ha szorult helyzetbe kerülnek – nyúlt a nadrágja derekához, majd a háta mögé vezette a kezét, és egy kézifegyvert tartott felém.

Vonakodva tekintetem le rá. Először az járt az eszemben, hogy ez végig ott volt nála, és meg sem próbálta használni, amikor Luan kikapta a kezéből a puskát, aztán az futott át az agyamon, ha elfogadom, akkor használnom kell majd, ha úgy alakul.

– Teljes a tár? – vette ki végül a férfi kezéből a fegyvert Luan.

– Igen, de ennyi van csak – sajnálkozott Sharon.

– Ez is nagy segítség – nyújtotta felé a kezét. – Köszönjük.

– Szébb jövőt – rázott kezét vele, azután biccentett, Luan pedig a derekamra tette a tenyerét, ezzel jelezve, hogy menjünk.

– Vigyázzon magára! – próbáltam mosolyt erőltetni az arcomra, amint Benedicre pillantottam, de nem sikerült.

Valahogyan nem állt a számra, pedig... A háború lelkileg is képes megölni az embert, és az ilyenfajta halál sokkal rosszabb, mert ha túléli, élete végéig szenved a traumától. A halál gyors, tiszta, lezárja azonnal az

életet, de a lelki halál teljesen más. Úgy éreztem, velem valami hasonló történt.

Kisétáltunk a kastély előteréből. Borzalmas látvány tárult a szemünk elé. Körülöttünk nagyon sokféle becsapódás nyomai, a füstöt pedig messzire vitte a szél. Elborzadva csóváltam meg a fejemet. Hát ez a világ most! Egy rothadó porhüvely, aminek vajmi kevés esélye van a túlélésre.

Oldalra fordultunk az istálló felé, és amint megpillantottam, hogy az teljesen beomlott, elszorult a szívem. Az ajkamhoz kaptam a kezemet, és tudtam jól, Villám ezt nem élte túl.

– Villám, ne! – nyögtem erőtlenül.

Apára gondoltam. Az ő lova volt, nagyon szerette, így egy darabja velem maradt a halála után, de akkor már végleg elveszítettem. Fájt, és azonnal hatalmába kerítette a bűntudat, hogy ez miattam történt. Ha nem hozom el, akkor boldogan élne tovább a farmon.

– Gyere, jó? – tette a derekamra a kezét Luan, és próbált elhúzni onnan. – Lucy!

– Isten veled! – sóhajtottam a könnyeimmel küszködve, azután elfordultam.

Ahogy a híd felé tartottunk, kicsúszott egy könnycsepp a szememből. Sietősen töröltem le, és amikor leengedtem a karomat, Luan a tenyerembe csúsztatta az övét. Illetődötten tekintettem fel a magas férfire, akinek a szemében szomorúság csillant, együttérzett velem, próbált támogatni.

– Minden rendben lesz – kis mosoly szaladt végig fáradt arcán.

– Így hosszabb lesz az út – kaptam ki a kezemet az övéből, szipogva igazítottam meg kócos hajamat.

A ruhám csupa kosz volt, a térdem alá ért, és a lábam is teljesen porzott a viseltes cipőben. Nyári ruha a háború közepén, kiengedett szőke haj és maszatos arc. Akár egy menekült.

De hiszen az is voltam...

– Az nem fontos – rázta meg a fejét. – Oda fogunk érni, bízom benned.

– Ha esetleg lesz hajó, ami elvisz, akkor ugye el fogsz menni? – kérdeztem, miközben a nem messze lévő erdő felé tartottunk.

– Igen, el. Nem szívesen hagylak itt, de annyi mindent tettél értem ezalatt a pár nap alatt, hogy úgy érzem, ezzel tartozom neked – válaszolt nagyot sóhajtva.

– A sebed? – kaptam felé idegesen a fejemet.

– Minden rendben van, köszönöm – intett le.

Lassan bólintottam, amint oldalra fordítottam a fejemet, és indultam tovább. Amíg be nem értünk az erdőbe, csendben sétáltunk egymás mellett. Némi biztonságérzetet adott az a fegyver, amit Sharontól kaptunk, de ez mégiscsak kevés volt. Legalább egy tank kellett volna, vagy nem tudom. Talán fegyverek és harci járművek helyett inkább szerencsére lett volna szükségünk, de hatalmasra. Úgy, ahogy addig. Fortuna kegyes volt hozzánk, de nem tudtam, meddig fog ez tartani. Hullámzó volt a kedélyállapotom.

– Te mihez fogsz kezdeni? – tette fel azt a kérdést, amire egyáltalán nem akartam válaszolni. Még csak gondolni se rá.

– Nem tudom. Nem... – elcsuklott a hangom, és úgy éreztem, ha nem hagyom, hogy feltörjenek a könnyeim, akkor fizikai fájdalmat fog okozni az elfojtásuk. Erős akartam lenni, de van az a pont, amikor már nincs tovább, ki kell adni a felgyülemlett érzelmeket. Sírva kaptam az ajkamhoz a kezemet.

Luan nem szólt semmit, felém mozdult, óvatosan a karjaiba húzott, nagy tenyerét a hátamra tette, és simogatva próbált megnyugtatni. Ezzel csak az volt a probléma, hogy úgy éreztem, nem bírok megnyugodni, hogy nincs

igazából miért. Semmim sem volt, és az a szegény ló is... Borzasztóan fájt a szívem.

– Nálunk azt mondják, a fájdalom erősíti a lelket. Ha képes vagy legyőzni, akkor utána bármire képes leszel – beszélt hozzám lágyan.

– Szép mondás – bólogattam szipogva, és akkor először nem akartam elhúzódni tőle, mert azt éreztem, erőt ad a közelsége, a támogatása. Megmagyarázhatatlan volt mindez.

– És igaz is. Rendben leszel? – távolodott el tőlem, letekintett rám.

– Köszönöm, Luan – köszöntem meg a gesztust.

– Csodálatos teremtés vagy – bólogatott kis mosoly kíséretében.

– Ilyet még sosem mondott nekem senki – csúszott ki a számon. Igazság szerint ezt inkább csak magamnak mondtam.

– Akkor itt volt az ideje – hajtotta le picit a fejét.

Észre sem vettem, de elmélyedtem mélybarna szemeiben. Ismertelen érzések kavarogtak bennem, mint például a hála. Hálás voltam ennek az idegen férfinak, hogy mellettem volt, óvott, próbált segíteni, emberszámba vett.

De hiszen, akkor már nem is volt olyan ismeretlen...

– Emberek! – jött ekkor egy éles kiáltás a hátunk mögül. Riadtan tekintettünk a hang irányába, és elszörnyedve konstatáltuk, hogy azok bizony portyázók lehetnek, egyenruha híján. Hárman voltak, gyalogosan, és nagyon, de nagyon közel hozzánk.

– Jézusom! – hökölttem hátra rémülten.

– Gyere gyorsan! – Luan megragadta a kezemet, és a sűrű erdőbe húzott.

– Álljatok meg, hé! – jött az újabb kiáltás.

– Ide! – húzott be egy hatalmas fa törzse mögé, amit még kisebb bokor is takart. Fájdalmasan felszisszenve vetette a hátát a fának, és szorosan maga mellett tartott. – Pisszenést se! – suttozta az ujját a szája elé emelve.

Bólintottam, és még a lélegzetemet is visszatartottam. Megérkezett a három férfi, hallottam a lépteiket. Kértem Istent, hogy észre ne vegyenek, csak menjenek tovább. Luan közben elővette a fegyvert nadrágja derekából, és azt feltartva bármire készen állt. Nagyra nyílt szemekkel néztem magam elé, teljesen megbénultam a rémülettől.

– Ezeket elnyelte a föld – szólt az egyik cammogva.

– Az egyik nő volt pedig – állapította meg a másik.

– Itt vannak valahol – érkezett meg a harmadik. – Nézzétek szét! – adta meg az utasítást.

Csendben, lélegzetvisszafojtva lapultunk a fánál, és csak remélni mertük, hogy jó messzire mennek. Nem tudom, meddig voltunk ott, de miután elhalkultak a léptek, és csak az erdő zajait hallottuk, Luan kikukucskált.

– Elmentek, gyere! – nyújtotta felém a kezét, majd felhúzott, és folytattuk az utunkat.

Folytattuk volna, mert, ahogy kiléptünk a biztonságos menedék mögül, úgy a szemközti fa törzsének takarásából is előlépett egy magas, marcona férfi. Ijedten cövekelttem le. Luan azonnal elém állt, a férfire fogta a fegyvert.

– Szép jó napot! – köszönt a koszos ruhát viselő, barna hajú idegen. Ahogy elmosolyodott, kivillantak rohadt fogai, ördögi vigyor terült szét az arcán. – Tedd azt le, drága barátom! – szólította fel Luant.

– Mi most elmegyünk – biccentett felé határozottan.

– Angolul beszélő ázsiait sem láttam még Britanniában, de mondják, mindennek eljön a maga ideje – röhögött fel bambán. – A kislány a zsákmányod, sárga barátom? – kérdezte bárgyú grimaszt villantva.

– Hagyjon minket békén! – emelte meg a hangját az előttem magasodó férfi.

Nagyon megijedtem, mert hiába fogta rá a fegyvert, a portyázó szeme se rebbent. Valószínűleg lehetett ebben gyakorlata.

– Késő bánat – tárta szét a karját.

Valaki megragadta a csuklómat, és elrántott Luan háta mögül. Felsikoltva lendítettem felé a kezemet, belekarmoltam az arcába, amire fájdalmasan felordított, aztán a földre lökött. Arccal estem a faleveles, mohás talajra, aztán két lövést hallottam. A fejemre szorítottam a kezemet, a számon kapkodtam a levegőt, és lélekben felkészültem a legrosszabbra.

Kéz nyúlt felém, amire ijedten fordultam az oldalamba, de szerencsére Luan volt az. Harag gyúlt sötét szemeiben, megkeményedtek a vonásai. Elpillantottam mellette, a két támadó nem messze feküdt egymástól. Lelőtte őket.

– Gyere, menjünk! – biccentett.

Reszketve tápászkodtam fel, aztán a karjába kapaszkodva hagytuk ott a két holttestet. Nem néztem vissza, nem is firtattam, és az se érdekelt, hová lett a harmadik. Valószínűleg elfuthatott, miután látta, mi történt. El akartak ragadni, de Luan nem hagyta. Lelőtte őket, mert bántani akartak minket. Pillanatok alatt történt minden, időm sem volt felfogni, és talán így volt a legjobb.

Gyorsan szedtük a lábunkat, nem tudom, mennyit gyalogolhattunk, hol erdős részen, hol tisztáson, voltak utak is, de azt inkább kerültük, bár semmi sem volt biztonságos. Egy kisebb faluhoz értünk. Már messziről látszott, hogy csak a fele áll, a másik fele az enyészeté lett bombázás és egyéb partizán akciók után. Nem tudtam megítélni, hogy jó ötlet-e bemenni, de ha kikerüljük, hosszúra nyúlik az út, és pont a földre döntött falu táblája mellett volt egy másik, miszerint Whitby onnan negyvennyolc kilométer.

Nem ismertem fel azonnal a kisfalut. Camden volt az, ahová apa járt halért. Néha én is elkísértem, de akkoriban nem így nézett ki. Addigra már

csak árnyéka volt önmagának.

– Kellene víz – pillantottam fel az égre. A nap már magasan járt, és elég meleg volt.

– Nem biztonságos ide bemenni.

– Biztonságos itt bármi is? – kérdeztem csalódottan, amire elhúzta a száját, majd a kavicsos út felé biccentett.

Nem volt más választásunk, szükségünk volt vízre. Luan egyre könnyebben mozgott, de még mindig voltak fájdalmai. Tudtam, hiába nem mondta, látszott a mimikáján. De ez nem is csoda, hiszen alig pár napja történt a balesete. Az volt a csoda, hogy így tartotta magát. Szívósnak ismertem meg azalatt a rövid idő alatt, amit együtt töltöttünk, ez valószínűleg a vérében lehetett, csakúgy, mint az alázat.

Lézengtek emberek a romos utcákon, de figyelemre sem méltattak minket. Valószínűleg örültek annak, hogy még élnek, hogy van elég levegő a tüdejükben a háború közepén. Nyomasztó volt mindezt látni. A farm legalább kívül esett ezektől, nem kellett megtört tekintetekkel szembenéznem. Igaz messzire sem kellett mennem értük, mert ott volt a két bátyám. Nem tudtam eldönteni, melyik a kisebbik rossz.

– Az lakatlannak tűnik – mutatott egy kisházra, aminek se ablaka, se ajtaja nem volt, és a tetője is félig hiányzott. Gondoltam, a portyázók elvittek mindent.

– Próbáljuk meg – egyeztem bele.

Igazából olyan túl sok lehetőségünk nem volt. Abban bíztam csak, hogy van egy kút az udvaron, ami még működik. Óvatosan és körültekintően léptünk be az ajtón, aztán együtt körbejártuk a ház helyiségeit. Szerencsére tényleg lakatlan volt. Kimentünk kicsiny udvarára, ahol volt is kút, csak éppen a karja hiányzott.

– Ez a mi szerencsénk – dörzsölte meg morogva az arcát.

Nem szóltam semmit, bementem a házba, és a feldúlt konyhában kutattam egy masszív, fém eszköz után. Találtam is a földön egy nagy merőkanalat, amit üsthöz szoktak használni. Felkaptam, kimentem az udvarra, majd a kar csatlakozásához dugtam, elfordítottam, hogy belekapjon a menetbe, aztán lenyomtam. Gyenge sugárral, de folyt belőle a víz. Luan nagyokat pislogva nézett rám.

– Vidéki lány vagyok – mosolyogtam rá a vállamat megvonva.

Azonnal a víz alá dugtam a kezemet, majd jól megmostam. Utána az arcomat is megdörzsöltem, végül a kút felé hajolva ittam a tiszta és finom vízből. Olyan volt ez nekem, mint fuldoklónak a levegő. Luan is odasétált, a térdére ereszkedett, és hasonlóan cselekedett, mint én. Vizes kezével többször fekete hajába túrt, majd nagy levegőt fújta ki. Megkönnyebbült ő is.

Hihetetlen, hogy mi okoz olykor megkönnyebbülést az embernek. Élethelyzet függő, és akkor nekünk az a víz felért egy karácsonyi ajándékkal. Levette a felsőjét, a víz alá tartotta és áttörölte vele a nyakát, a mellkasát, a derekát.

Elfordultam, bementem a házba, és valami rongy után kutattam. Több, tisztának mondható konyharuhát is találtam, amit egy lavórba tettem, úgy mentem vissza. Engedtem bele némi vizet.

– Bent megmosakszom – mutattam felé a félig teli edényt, amire biccentett, én pedig bementem a romos házba.

Az egyik szobát jelöltem ki rögtönzött boudoir-nak. Miután letettem az asztalra a lavórt, ruhák után kutattam. Találtam is egy fekete nadrágot, és egy kék inget. Nem éppen női holmik voltak, de kényelmesnek tűntek. Magamhoz néztem mindkettőt, úgy tűnt, jók lesznek. Levettem a ruhámat, azután áttöröltem magam a hús vízzel. Folyt a lábamon a por, szinte fekete lett alattam a rongy, amin álltam. Felfrissített a víz, jólesett.

Felvettem a nadrágot, aminek felhajtottam a szárát, így a térdem alá ért. Az ingnek pedig letéptem mindkét ujját, hogy szellősebb legyen. Miután felöltöztem, megakadt a szemem egy másik, hosszabb nadrágon és egy rövid ujjú ingen. Úgy ítéltam, Luannak jó lehet, így belebújtam a cipőmbé, és kimentem az udvarra.

- Ez talán a méreted lehet – tartottam felé a ruhákat.
- Nagyon köszönöm, Lucy – hálás tekintettel vette át.
- Öltözz át! Engedünk vizet, aztán indulhatunk tovább. Keresek üveget.
- Rendben – értett egyet.

Újra feltérképeztem a konyhát. Találtam is egy csatosüveget, amit ugyan el kellett jócskán mosni, de a célnak megfelelt. Boldogan tartottam ki az udvarra, ám ahogy felpillantottam, az arcomra fagyott a mosoly. Teljesen másképp festett utcai ruhákban, mint a katonai öltözetében. Mintha csak egy fiú lett volna az szomszédból. Akaratlanul is mosolyra húzódott az ajkam, amint figyeltem, hogy gombolja be az inget. Apró csoda volt ebben a kegyetlen világban.

Luan Keito hadnagy. Ő volt a csoda az én világomban.

Ahogy ábrándos tekintettel néztem, egyszer csak felkapta a fejét, majd eltorzult arccal indult felém.

- Lucy! – kiáltott fel, amire megfordultam.

De csak egy ütést éreztem a fejemen, azután elsötétült minden. Nem láttam senkit és semmit, így fogalmam sem volt arról, ki támadott rám.

Gondolhattam volna, hogy nem így ér véget a történetünk...

9. fejezet

Amikor magamhoz tértem, örülten hasogatott a fejem. Lassan nyitottam ki a szememet, és ahogy realizáltam, hol is vagyok, páni félelem lett úrrá rajtam. Rácsok mögött feküdtem, egy kemény és büdös matracon. A karomra pillantottam, valami csiklandozott. Hatalmas csótány mászott a bőrömnön. Felsikoltva pattantam fel, és kapkodva söpörtem le.

– Istenem, miért teszed ezt velem? – nyögtem reszkető hangon, majd megdörzsöltem az arcomat.

– Lucy! – jött a megszólítás kintről.

Masszív betonfal vett körül, apró ablakkal, a szemközti oldalt pedig rácsokkal. Nem tudtam eldönteni, hol is vagyok, de abban biztos voltam, nem a jó helyen. Odasétáltam a rácshoz, majd kinéztem. Sötét folyosó húzódott végig előttem, tehát egyfajta fogda lehetett.

– Lucy, jól vagy? – újabb kérdés hallatszott.

– Luan? – kérdeztem a rácsokba kapaszkodva.

– Itt vagyok, melletted.

Balra fordítottam a fejemet, egészen a zárka széléhez mentem, és akkor láttam csak a másik cellából kilógó kart. Próbáltam kilesni, amennyire csak lehetett, de túl kicsi volt a rés, éppen hogy oldalra sikerült pillantani.

– Mi történt? Minden rendben? – nyújtottam felé a kezemet.

Valami eszméletlen megnyugvást adott, hogy hozzáérhettem. Maga a tudat, hogy mellettem van, jól van, hiába a rizikós helyzet, mégiscsak élt.

– M-még igen – válaszolt nem éppen meggyőzően.

– Hogy érted? – vontam össze a szemöldököm. Nem igazán tetszett a hanglejtése.

– A bátyáid ránk találtak, és valami betörést meg lopást akarnak rám kenni. Te pedig elmondásuk szerint segédkeztél – felelt.

Ledöbbenve húztam vissza a kezemet a rácsok közül. Elengedtem, majd magam elé bámulva próbáltam ezt feldolgozni. Szóval nekik tényleg nem számított semmi, csak a pénz. Bár így belegondolva, valószínűleg nem érdekelte a hatóságokat, hogy Luan ázsiai, szóval másképp próbálkoztak. Ez volt a bosszú arra, hogy szembe mertem szállni velük.

Milyen testvér az ilyen?

Tudtam jól, hogy másképp állnak hozzám, de ez borzasztóan rosszul esett, hogy így hátba támadtak. De mit is vártam volna tőlük annyi keserves év után? Erre a kérdésre is tudtam a választ: Semmit.

– A szentségit’! – háborodtam fel.

Ez aztán már túlment minden határon a szememben. Háború idején ilyennel foglalkozni, amikor haldokolnak körülöttünk. Nem csak emberek, városok, falvak, mi magunk is, és a Dawson fivéreknek nem volt fontosabb a férfiúi egójuknál senki és semmi.

– Hallottál még valamit? – érdeklődtem körbepillantva a zárkában. Sajnos az esély a szökésre egyenlő volt a nullával.

– El akarnak vinni, de azt nem mondták hová.

– Fogolytáborba valószínűleg. Persze, hát az angolokat sem kell félteni – fíntorogtam csalódottan, és próbáltam megoldást keresni.

– De onnan majd megszökök – próbálta menteni a helyzetet.

– Luan, el sem fogsz jutni odáig, ha a csendőrség rád teszi a kezét – mordultam fel ingerülten.

Nagyon, nagyon felzaklatott a bátyáim cselekedete. Eltökéltem, hogy nem fogom ennyiben hagyni. Ezt már végképp nem! Elegem volt a Dawson család férfi tagjaiból! Önző, dekadens és elnyomó személyiségek voltak. Elhatároztam, hogy mindent el fogok követni, ezek után meg főleg, hogy megkeserítsem az életüket. Egy percre sem gondolkodtam olyan eshetőségen, hogy nem élem túl. Túl fogom, pont ezért!

Meg fogják kapni méltó büntetésüket! Pontosan azt, amit érdemelnek.

– Teljesen biztosak abban, hogy ez a törékeny leány cinkostársa ennek a férfinak? – jött a hang a folyosó felől, léptekkel kísérve. Egyre csak hangosodtak, azután megálltak a két cella között.

Egy rendőrtiszt a bátyáim kíséretében, aki ismertelen volt számomra, nem egy azok közül, akik kijöttek a farmra. A két Dawson gyászos ábrázattal tekintett rám, azután Luan cellája felé.

Ó, hogy mekkora színészek!

– Nem is értjük, mi ütött belé – szólalt fel Sean. – Ez a férfi maga az ördög! Elvette tőlünk a kishúgunkat – szipogta színpadiasan.

– Uram, már mondtam, hogy itt mi vagyunk az áldozatok – hallottam Luan hangját.

– Meg ne merészelj szólalni azok után! – förmedt rá Adam. Kócos haja az arcába hullott, amint a férfi felé mozdult. – Megmentettünk, kaptál enni, és ez a hála? – sóhajtott színpadiasan.

– Ez hazugság! – csaptam idegesen a rácsokra.

Sean felém kapta a fejét, a szemembe nézett. Meglepetség tükröződött a tekintetében, nem gondolta, hogy ellent merek mondani, sőt, egyáltalán, hogy meg merek szólalni.

– Nem, nem az – rázta meg a fejét negédes mosoly kíséretében. Legszívesebben orra nyomtam volna, annyira tenyérbemászó volt. – Te összeszúrta a levet ezzel a japánnal, elvittétek a családi ékszereket, a lovat, és úgy hagytatok ott minket, mint kutya a kölykét! – emelte meg a hangját a mondat végén.

– Azokat a családi ékszereket, amiket elittatok? Azokat, drága fivérem? – emeltem meg kérdően egyik szemöldökömet.

– Hogy merészeled?! – mozdult a rács felé ingerülten Adam. Ő is igencsak meglepődött azon, ahogy beszéltem hozzájuk.

– Micsodát? Én voltam az, akit kihasználtak – bökődtem meg a mellkasomat az ujjammal. Borzasztóan ideges voltam, és örültem haragudtam rájuk. – Én szolgáltalak ki titeket! Engem hibáztattatok azért is, ha éppen esett az eső. Nem voltatok restek kezem emelni rám, és most megint csak engem akartok bemocskolni – köptem a földre, Sean cipője elé.

– Ezt én is tudom tanúsítani, hogy bántották a hölgyet – szólt közbe Luan.

A két fivér idegesen kapkodta a tekintetét köztem és a férfi között. Teljesen ledermedtek a szavaim hallatán, a kiállításom után. Ők nem ehhez voltak szokva, hanem ahhoz, hogy a kis Lucy mindent elvégez, mert ő ezért van, semmi másért.

Most fordult a kocka!

– Most akkor, hogy is volt? – kérdezte a két fivért a rendőr. – Maguk szerint ők hazudnak, itt pedig fordítva gondolják – tette csípőre a kezét tanácstalan grimaszt villantva. – Találják ki, mert van ennél fontosabb dolgom is, ami azt illeti. Loptak, nem loptak, bizonyítékuk sincsen valójában, tehát nem is értem, miért pazarlom a drága időmet ilyen bagatell dolgokra – cammogva rázta meg a fejét.

– Vigye el a japánt! – nyúlt a zsebébe Sean, majd pár fontot vett elő és a rendőr kezébe nyomta.

– Kínai vagyok, nem japán! – kiáltott fel idegesen Luan. – Semmi közöm ahhoz a kontinenshez!

– Japán – mondta határozottan Sean, amint újabb kis papírhalmot adott a tiszt kezébe.

– Rendben van, intézkedem – tette zsebre a pénzt, majd felém mutatott. – A hölgyet pár napig bent tartom, hogy – nem fejezte be a mondatot, végigpillantott a bátyáimon.

– Azt csinál veled, uram, amit nem szégyell – vontam meg a vállát Sean.

– Te mocskos kurafi! – markoltam meg a rácsot, és szinte ordítottam.

– Már csúnyán is beszélsz – csóválta meg a fejét ciccegve. – Ez sem vallott rád ezelőtt a sárga előtt. Ő tette ezt veled – horkant fel, miközben közelebb hajolt. – Azt gondoltad, hogy megúszhatod?

Vékony vonallá préseltem az ajkamat, összevontam a szemöldököm, majd felmordulva kaptam Sean felé. Elhúzódott, de még bele tudtam karmolni bal fülébe.

– Kis ribanc! – kiáltott fel a füléhez kapva.

Elégedetten mosolyogtam, hiába nem volt ez csak nyúlfarknyi sérülés, mégis tudtam bántani, fájdalmat okoztam.

– Jöjjenek, kérem! – mondta a tiszt.

Érdekes módon, miután kapott pénzt, teljesen másképp beszélt velük. Hihetetlen, hogy akkoriban még volt neki értéke. Bár mindenki ételre költötte, vagy pedig italra, hogy felejtse, hogy addig se ebben a káoszban legyen. Legalább fejben ne. Teljesen mindegy, meg tudták venni a rendőrt, és ez is dühített.

– Most mihez kezdünk? – tettem fel a költői kérdést a hajamba túrva.

– Nem foglak itt hagyni – csikorogta Luan.

– Van nálad néhány font? Mert ha igen, ne tartsd magadban – húztam el a számat kelletlenül. Más megoldás nemigen jutott eszembe.

– Figyelj, ki fogunk jutni! Légy egy kicsit optimistább – igyekezett bátorítani, de akkor aztán tényleg kilátástalan volt minden. – Te mondtad, emlékezz, hogy haza fogok jutni. Most én mondom, hogy ki fogunk szabadulni.

– Ez igaz – vontam meg a vállamat a körmeimmel babrálva. – De mi van, ha most nincs kiút?

– Mindig van, csak éppen nem gondol rá az ember.

Ebben igaza volt, hogy bármi lehet lehetőség a menekülésre, de abban az üres cellában azon az egérrágtá matracon kívül semmi más nem volt. Ha lett volna egy seprű, vagy csak egy tégladarab, akkor már megpróbálhattam volna kifeszíteni az ajtót a helyéből, mint otthon a kamráét, de eszközök híján ez csupán csak elgondolás maradt.

Hirtelen néma csend telepedett ránk, azután a kastélynál hallott füttyülő hang, majd becsapódás. Ijedten rezzentem össze.

– Bombáznak! – kiáltottam fel, és az ablakhoz siettem. Túl magasan volt, ugrálva igyekeztem kitekinteni. Semmit sem láttam természetesen. – Most akkor itt fognak hagyni minket meghalni – mondtam halkán.

– Ne beszélj butaságot! – szólt rám Luan.

Ekkor sietős léptek hangja hallatszott. A rácshoz mentem, kikukucskáltam, és három rendőr jelent meg Luan cellája előtt. Az egyik az ajtót nyitotta, míg a másik kezében láncok voltak.

Valóban el akarták vinni, engem pedig otthagyni.

– Gyorsan, siess már! Mindjárt fölénk érnek – sürgette egyik a másikat.

Nyílt a cella ajtaja, őrült nyikorgást hallatott, a fülem is belefájdult. Azután dulakodásra lettem figyelmes. Gondolhattam volna, hogy Luan megpróbál ellenszegülni, de végül egy tompa puffanás zárta le ezt az egészet. Gyenge volt akkor már, hiába is igyekezett kiszabadulni, könnyedén elbántak vele. Rémulten kapaszkodtam meg a rácsookban, úgy tekintettem ki, de semmit sem láttam.

– Törődj csak bele a sorsodba! – mordult rá az egyik.

Végül közrefogva vezették ki a zárkából. Ahogy lépett, úgy csörgött a karjára tekert lánc.

– Nem tehetik ezt! – kiáltottam rájuk a rácsokat rázva. – Engedjék el!

– Magácska csak fogja be azt a szép száját! – szólt rám a válla felett a leghátul sétáló férfi, azután elhalkultak a lépteik.

– Luan! – ordítottam tehetetlenül.

Nem tudtam elfogadni, hogy csak így fogták és elvitték azt az embert, aki az elmúlt napokban többet tett értem, mint bárki a tulajdon családomból. Térdre rogyva temettem a tenyerembe az arcomat, de nem sírtam. Annyira meg voltam rémülve, hogy egyszerűen nem ment. Közben csak úgy záporoztak a lövegek körülöttem, de még nem voltak a fejünk felett, távolról hallatszódott a becsapódásuk. Akkor ez nem foglalkoztatott. Attól sokkal jobban rettegtem, hogy elveszítem őt.

Csodáltam, mert gyönyörű személyisége volt. Lovagias, kedves, értelmes fiatal férfi volt, akit egyáltalán nem tört meg a háború, pedig katonai mivoltát tekintve ez bármikor bekövetkezhetett volna. Érző és tiszta szívé volt mindezek ellenére is.

Istenem, Luan!

– Kérlek, Istenem! – imára kulcsoltam az ujjaimat, és megpróbáltam a lehetetlent. – Könyörgöm, csak küldj egy jelet, hogyan tudnék kijutni innen! Nem érhet így véget, kérlek! – fohászkodtam.

Bízam-e bármiben is? Akkor? Ott? Nos, nem igazán, de reméltem, mert abban biztos voltam, ez nem a vége.

Egyre közelebből hallottam a bombák zaját, aztán valami éktelen ricsajjal csapódott be egy, nem olyan messze tőlem. A föld is beleremegett, a falak, olyan volt, mintha földrengés lett volna. Az ajtó melletti sarokba kuporodtam, a karjaimmal a fejemet védtem. Hatalmas por lett a zárkában, és amikor felnéztem...

– Istenem! Köszönöm! – nyögtem erőtlenül a lenyelt portól.

Megrogyott az épület szemközti oldala, és szó szerint megnyílt a fal, de akkora résen keresztül, ahol én bőven átfértem. Gyorsan felpattantam, átléptem a földre hullott törmeléket, aztán kieroítottam magamat a nyíláson.

Borzasztó látkép fogadott az utcán. Akkor jöttem rá, hol is vagyunk pontosan. Grosmontba vittek minket, ami Whitby-től már nem volt olyan messze. A repülőgépek zaját túlharsogta heves szívverésem, szinte csak azt hallottam, azután bumm, hatalmas robbanás pár utcával lejjebb. Meg kellett kapaszkodnom az épület falában, nehogy elessek.

Nem volt időm agonizálni, meg kellett találnom Luant. Hirtelen azt se tudtam, merre induljak. Végül az épület elé szaladtam, gondoltam, nem járhatnak még olyan messze, onnan pedig hátha meglátok valamit. Az utcán szinte senki sem volt, tekintve, hogy igencsak tűz alá került a város. Körbepillantottam, azután az épülettől balra észrevettem egy lovaskocsit, ami ketrecet húzott maga után, de akkor éppen állt, és mintha lett volna benne valaki.

Nem gondolkodtam, futva indultam felé, közben a hátam mögött őrült zajjal záporoztak a bombák, de nem álltam meg, nem húzódtam fedezékbe. Futnom kellett! Minden egyes lépésemnél megremegett a föld, és isteni szerencse volt, hogy nem előttem estek le ezek a pokoli szerkezetek, hanem mögöttem.

Isten mégiscsak meghallgatta az imámat. A szerencse mégiscsak mellém pártolt. Tudtam jól, hogy nem érhet így véget. Már láttam őt, ott volt abban a koszos ketrecben, és amint megpillantott egyszerre vegyült a tekintetében félelem és megkönnyebbülés. Féltett a körülmények miatt, de megkönnyebbült, mert nem hagytam magára.

Miért is hagytam volna? Ő volt az egyetlen, aki számított.

– Jézusom, hogy nyílik ez? – lassítottam le, majd a ketrec lakatját kezdtem rázni.

– A téglá, ott a téglá! – mutatott a kocsi kereke mellett lévő halomra, amiben elakadt.

Csak úgy magára hagyták egy bombázás kellős közepén. Mennyire undorítóak az emberek.

Gyorsan felkaptam egyet, majd teljes erőből ütni kezdtem, de semmi sem történt. Nagy levegőt fújtam ki, Luan sötétbarna szemébe néztem.

– Lucy, menj fedezékbe, kérlek! Hagyj itt! – kért szomorúan.

Persze, hogy még akkor is védeni akart, de megmakacsoltam magam.

– Felejtse el! – ráztam meg a fejemet, majd hátrasimítottam hosszú hajamat, és újra nekiestem a lakatnak. Mivel nem volt elég erőm hozzá, hátrébb léptem, aztán két kézzel hajítottam a lakatra a téglát, ami végül megadta magát, elgömbülve kattant egyet. Gyorsan oldalra fordítottam, és le is tudtam húzni a kengyelről. – Sikerült! Úristen, sikerült! – tártam ki a zárka ajtaját, Luan pedig kimászott.

Egyetlen gondunk maradt: a lánc a karján.

– Ezt nem tudom levenni – fontam bele az ujjaimat, de hiába is.

A teste előtt láncolták meg, nem a háta mögött, így talán még könnyebben tudott mozogni, de ettől függetlenül nem maradhatott rajta.

– Menjünk fedezékbe! – lökte meg a mellkasával a vállamat, a mellettünk lévő ház felé terelt.

Jobb híján csak ez volt. Kevésnek tűnt, viszont mégsem maradhattunk a nyílt utcán. Először én guggoltam a keskeny betonpárkány alá, majd ő. A karjára fontam az enyémet, és a vállának döntöttem a homlokomat. Reszkettem a félelemtől, azt kívántam, hogy legyen már vége. Hirtelen katonai jeep fékezett le előttünk, majd ismerős arc intett felénk felemelkedve az anyósülésről.

– Jöjjenek már!

– Az Sharon? – pislogtam a hang irányába a fejemet felemelve.

– Lucy, Luan, igyekezzünk! A fenekünket bombázzák! – szólt ránk kissé erélyesebben.

– Az ő! – csillantak fel Luan szemei.

Kimásztunk a párkány alól, azután a jeep felé futottunk. Ahogy Sharon meglátta Luan összeláncolt kezét, a sofőr felé fordult, majd egy számomra ismeretlen eszközzel nyúlt a kis lakat felé. Ahogy a zárba tette, az már kattant is ki, Luan pedig gyorsan letekerte a láncot, ledobta, és pattant be mellém, hátra.

– Kapaszkodjanak! Ez rázós lesz – pillantott felénk, azután megmarkolta az autó szélvédőjének tetejét. – Ne fogd vissza magad, David! – biccentett a sofőrnek, az pedig olyan iramban indult el, hogy hátrabicsaklott a fejem.

Luan átkarolta a derekamat, úgy próbált meg biztosan tartani, de közben kapaszkodtam a nyitott autó hátsó részébe. Örült egy utunk volt a romos városban. Nem is igazán emlékszem rá, annyira kikapcsolt az agyam. Igyekeztem inkább nem odafigyelni arra, ami történt körülöttünk.

Amikor már biztonsággal kihajtott a jeep az útra, ami nem volt valami jó állapotban, de még éppen járható volt, Benedict hátrafordult.

– Még mindig Whitby-be tartanak? – mosolygott ránk.

– Igen – válaszolt Luan.

– Akkor elvisszük magukat – biccentett.

– Nem úgy volt, hogy Londonba tart? – kérdezte kíváncsian a mellettem ülő férfi.

– Történt egy kis változás. Harcba hívtak, és nem tudtam nemet mondani – nevetett fel, majd megpaskolta az autó műszerfalát.

Ez a férfi mégsem olyan volt, mint amilyennek mutatta magát. Úgy látszott akkor, hogy élvezte a háborús helyzetet, mármint így, hogy volt autója, sofőrje, a kocsi hátsó része pedig tele fegyverekkel.

Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, azután köhögve dőltem előre. Addig nem is foglalkoztam a torkomat égető, kellemetlen érzéssel. Valószínűleg, amikor beomlott az épület, akkor elég sok port szippanthattam be, de ez is

olyan dolog volt, ami magától elmúlt, és hála istennek, csak ennyi bajom esett.

Ezt nem mondhatta el magáról mindenki...

– Jól vagy? – tekintett le rám Luan, azután nadrágja zsebébe nyúlt, és egy vékony katonai sálat adott a kezembe. – Tessék, köhögj ebbe.

Az volt az egyetlen tárgy, amit tőle kaptam, amit kivett az egyenruhája zsebéből, és abba a nadrágba tette, amit a romos háznál adtam neki. Nevének kezdőbetűi ott díszeltek a halványbarna textil sarkán: L. K.

Ha tudta volna akkor, hogy én évtizedekig őrzöm majd azt a sálat...

– Minden rendben, csak kapar a torkom – legyeztem meg az arcomat.

– Parancsoljon, igyon! – nyújtott hátra Sharon egy kulacsot, amiből picit kortyokat ittam, azután Luan kezébe adtam.

Szóval ilyen az, amikor megmenkül az ember a rossz elől?

Ezen gondolkodtam, mialatt elmentünk a Whitby-t jelző tábla mellett, aminek az egyik cölöpje hiányzott, de mégis állt, így is. Már látszódott a tenger, és akkor tudatosult bennem, hogy ez lesz a vége. Riadtan tekintettem Luanra, akinek megnyugvást olvastam le a vonásairól, amint a tájat figyelte. Elszorult torokkal karoltam át a karját, amire felszisszent, én pedig azonnal eltávolodtam tőle.

– Semmi baj, csak belenyilallt a sebem – húzta végig a tenyerét az oldalán.

Lenézett a szemembe, és tartottuk is a szemkontaktust, mert éreztük mind a ketten, hogy ezek a végső együtt töltött percek. Fájt a szívem, ugyanakkor boldog is voltam, hogy az elmúlt napok viszontagságai ellenére sikerült eljuttatnom őt a céljához. Ez volt számomra akkor a legfontosabb.

– Megérkeztünk! – szólt Benedict.

Az autó leparkolt a kikötőnél. Érdekes, de Whitby-n nem látszott a háború annyira, mint például az előző két településen, meg a kastélyon.

Zöldellő mezők, mézvirágok finom illata terjengett a levegőben, és csupán csak néhány utcán sétáló egyenruhás jelezte, hogy háborús helyzet van.

– Nos, van egy rossz hírem – húzta el a száját, miközben mi is leszálltunk a jeepről.

– Ne mondjon ilyet, kérem! – néztem rá esdekelve.

– Hajó a héten nem jár, csak repülő.

– És az mit jelent? – kérdezte értetlenül Luan.

– Tisztázzuk – emelte maga elé a kezét Benedict. – Egészen pontosan hová akarnak menni? Svájc erről öngyilkos akció. Kerülővel pedig senki sem fogja elvállalni – vázolta fel a helyzetet.

Az ajkamat beszívva fordultam meg, azután az arcomra szorítottam a tenyeremet. Ezt nem hittem el! Annyi viszontagság után elakadtunk a célegyenesben.

– Izlandra megy Peters – kocogott közben hozzánk a sofőr.

Észre sem vettem, hogy elment volna bármerre is. Ennyire nem figyeltem a külvilágra, csak Luan rezgéseire. Igazából nem akartam, hogy elmenjen, de a másik felem igen. Hiszen ezért is jöttünk ide. Muszáj volt elmennie, hogy hazajuthasson.

– Izland? – vont a fel elgondolkodva egyik szépen ívelt szemöldökét a magas férfi. – Valójában oda készültem, de nem emlékszem, miért – vakarta meg a fejét.

– Ez még jó is lehet! – csettintett Sharon, majd katonai nadrágja zsebébe nyúlt, és elővett egy igencsak gyűrött papírt. – Izlandon angolok vannak, ha ezt felmutatja az ottani parancsnoknak, hogy én küldtem önt oda, akkor utána még haza is tudják juttatni. Gondolom. Angol géppel megy, úgyhogy meg is volnánk. Az úton pedig ráér gondolkodni azon, miért akart odajutni – kacsintott rá a papírt felé nyújtva.

– Mi ez? – vette át Luan.

– Valójában semmi – vonta meg a vállát Benedict. – Egy megbízólevél, amin rajta van az aláírásom és az angol királyi pecsét. Ilyet nem lehet minden bokorban találni. Jó, talán most lehet – forgatta meg kékeszöld szemét. – De ezzel bizonyítani tudja, hogy ismer. Ha mégsem hinnének önnek, táviratozzanak Londonba. Addigra visszatérek – veregette meg bizalommal Luan vállát.

– De miért segít nekem? – kérdezte, miközben széthajtotta a papírt.

– Miért ne? – nyújtotta felé a kezét.

Bizalommal fogtak kezét. Akkor kitörlődött a nemzetiségek közötti határvonal. Nem volt jelentősége, hogy az egyik ázsiai, a másik angol. Háborúban csupán csak emberek voltak, semmi több. Ez a két ember pedig akkor, ott bizalmat szavazott egymásnak.

– Most menjen, mert indul a repülő – biccentett a háta mögé.

Letekintettem a kis dombtól, és ott egy közepes méretű repülőgép indította be a rotorjait. Úgy láttam, volt csomagtere is, szóval úgy sejtettem, áruszállító lehetett. Valóban nemes cselekedet volt Benedict Sharontól, hogy segített Luannak.

– Lucy – fordult felém.

Nem akartam ránézni, mert tudtam, akkor aztán elerednek a könnyeim. Azzal, hogy elmegy, én ugyanolyan leszek, mint előtte, legalábbis ezt gondoltam. Azalatt a pár nap alatt különleges kapcsolat alakult ki közöttünk. Megvédtük egymást, megmentettük egymást, támogattuk a másikat, és valójában ez volt a legnagyobb kincs akkoriban.

– Ha lehetne, magammal vinnélek – pillantott le rám.

– Ha lehetne, sem tudnék veled menni – néztem végül a szemébe.

Rossz döntés volt, mert az történt, amit megjósoltam, potyogni kezdtek a könnyeim.

– Igen, itt az életed, de később, ha vége a háborúnak – lépett közelebb. – Talán. Nagyon hálás vagyok azért, amit értem tettél. Ezt nem mindenki tette volna meg.

– Talán mégis – pillantottam fel az égre a szememet törölgetve.

– Ne sírj, kérlek!

Hirtelen mozdult felém, majd a karjaiba zárt. Éreztem, amint megrángott a teste a hirtelen mozdulattól, biztosra vettem, hogy megfájdult valamilye, de nem engedett el. Óvatosan tettem a tenyeremet a hátára, és mélyet szippantottam a nyári esőre emlékeztető illatából, amivel a mézvirágok aromája keveredett. Szorosan öleltük egymást, és nem akartam elengedni, mert a részemmé vált, de meg kellett tennem.

– Maradj ilyen, amilyen vagy – távolodott el tőlem, de nem engedett el. Fejét az enyémnek döntötte, én pedig szüntelenül szipogtam. – Csodaszép, tiszta szíved van, gyönyörű lelked.

– N-ne menj el! – nyögtem elcsukló hangon, újra hozzá bújtam és keservesen zokogtam.

Sírva öleltük a másikat, mert ő is elérékenyült, nem tudta tartani magát, de úgy gondolom, ez így volt jól azok után, amik történtek velünk. Nem akartam, hogy otthagyon, de mennie kellett, bárhogya is.

– Amint lehet, írok neked – dörzsölte meg a hátamat. – Anglia, Harrogate, igaz?

– Igen – bólogattam, miközben újra eltávolodtam tőle, de akkor már hátrébb léptem. Mennie kellett...

– Még találkozunk, Lucy Dawson – mosolygott rám könnyes szemekkel.

– Minden bizonnyal, Luan Keito – erőltettem én is mosolyt az arcomra.

– Menjen most már! – szólt közbe türelmetlenül Sharon.

Luan biccentett, azután még egyszer rám pillantott, és a repülőgép felé indult.

Elfordultam, nem akartam látni, ahogy elviszi a gép. Mintha kitéptek volna belőlem egy darabot. A barátom lett, a társam, a bajtársam, és akkor mindennek vége szakadt. Ennyi volt Lucy és Luan története. De legalább happy enddel ért véget.

Összefontam a mellkasom előtt a karjaimat, úgy bámultam az aszfaltot a lábam alatt. Éppen a zsebembe nyúltam, hogy az ujjaim köré fogjam a sálát, amikor kéz ragadta meg a derekam, maga felé fordított. Nagyra nyílt szemekkel kapaszkodtam meg erős karjában, és egyik szeméből a másikba tekintettem. Szóra nyílt a szája, miközben ő is hasonlóan a pillantásomat fürkészte, de végül nem beszélt.

Lehajolt és megcsókolt.

Sosem kaptam még csókot, de hasonlóan képzeltem el. Gyönyörű volt, mesébe illő, mint amikor a herceg megcsókolja a hercegnőt. A szívem hevesen lüktetett, a kezem reszketett, amint a vállára csúsztattam a tenyeremet. Határozottan tartott a karjaiban, hosszan és szenvedélyesen csókolt. De mint a mesében, úgy a valóságban is véget kellett érnie. Eltávolodott tőlem, én pedig lehunyt szemekkel kapaszkodtam a vállába. Borzasztóan rosszul esett egy tündérmeséből újra a valóságba lépni.

– Vigyázz magadra! – simított végig az arcomon. A kezére tettem az enyémet, úgy bólintottam.

Csak még egyszer, utoljára érezhettem a közelségét.

Elengedett, azután végleg otthagyt. Nem nyitottam ki továbbra sem a szememet. Még akkor sem, amikor hallottam felszállni a repülőgépet. Fájt a szívem, darabokra hullott, mert ezzel csak még nehezebb volt az elválás. Talán nem kellett volna megtennie. De ha nem teszi meg, egy életre bánja, és én is.

Luan Keito hadnagy volt az a férfi, akitől az első, igazi csókomat kaptam. Ami a mai napig varázslatos emlékként él bennem, sosem feledtem el.

Kölcsönös bizalom alakult ki közöttünk a háború közepén. Valószínű, ha tovább együtt maradunk, akkor más is szárba szökkenne volna, de nekünk csak ennyi jutott.

Tudomásul vettem. Fájt, de nem tudtam mást tenni.

– Miss Dawson? – Józanított ki végül Benedict hangja. Riadtan tekintettem rá. – David hazaviszi. Hova valósi? – kérdezte.

– Harrogate-ből jöttem – nyögtem, miközben megtöröltem a szemem.

– Pár óra autóval. Menjenek! – nyújtotta felém a kezét, felsegített a jeepre.

Nem igazán tértem magamhoz, fel sem fogtam, ami történt, mert még élénken élt bennem az egész. Luan Keito jött, azután ment, de közben nagyon sok mindent éltünk át ketten. Sosem gondoltam volna, hogy majd egy idegen lesz a legjobb barátom, az őrangyalom, de mégis így lett.

A háborúban mindig is voltak különleges és hihetetlen történetek. Az enyém egy közülük.

10. fejezet

Napjainkban

Kicsusszant egy könnyecsepp a szememből, ahogy befejeztem a történetet. Mégsem volt annyira megterhelő visszaemlékezni, noha pár dolgon valószínűleg így is átsiklottam, mert nagyon régen volt, és az én memóriám sem volt már az igazi. A lényegét azonban el tudtam mondani, úgy hiszem.

Hadley maga elé bámulva, ledermedve kapaszkodott fekete laptopjába, és azt láttam rajta, hogy teljesen lesokkolták a szavaim. Mintha ő is átélte volna velem együtt a történeteket. Nagyokat pislogva tért vissza a valóságba, majd hátradőlve fújta ki egy nagy levegőt.

– Ön igazán bátor – pillantott rám.

– Úgy hallottam, önt sem kell éppen féltetni – mosolyogtam.

– Hogyan? – illetődötten pislogott.

– A dédunokám olvasott nekem önről. Hasonló cipőben járunk. Nem igaz? – döntöttem felé a fejemet.

– Talán – értett egyet kissé habozva. – Ez a történet... Miért nem tudnak erről a médiumok?

– Sosem vertem nagydobra. Miért tettem volna? Ez az én magánügyem, és hát Luané. Volt – hajtottam le a fejemet, ahogy eszembe jutott.

– Azután mi történt, hogy hazahozták? Elmondaná még nekem? – érdeklődött kíváncsian.

– Nos, miután hazaértem, a farm üres volt. Sem Adam, sem pedig Sean nem jött többé haza. Hogy hová mentek, hogy élnek-e még egyáltalán, nem tudom. Sosem kerestem őket, valamiért nem éreztem azt, hogy szükségem lenne rájuk. Rendben, elítélendő magatartás ez – dörzsöltem meg fáradt

arcomat. Tudtam, hogy nem ezt várták volna tőlem azok ellenére sem, ahogyan viselkedtek. De én így ítéltem jónak. Ráadásul ők sem igazán törték magukat, hogy jelentkezzenek. A mi sorsunk megpecsételődött akkor, a zárkában. – Elég volt a fájdalomból, amit tőlük kaptam – bólintottam határozottan. – Lemondtunk egymásról végleg.

– És a férje? Hogy találkozott vele? – tette fel a következő kérdést.

– Nos, aki hazahozott, aki Benedict Sharon jobbkeze volt, úgy hívták, David Hilton – mosolyogtam az óráját szorongatva.

– Ő volt az? – lepődött meg Hadley.

– Igen, ő – helyeseltem. – De lassan indult a kapcsolatunk. A háború után, '45 végén találkoztunk újra, és beszélgetni kezdtünk, a többi pedig jött magától. '50-ben feleségül vett, rá egy évre pedig megszületett a lányunk, Brice, utána pedig két év múlva Terrence, a fiunk. Két unokám és két dédunokám van – soroltam büszkén.

– David tudott Luanról?

– Persze, hiszen ő is ott volt – bólogattam.

– Ó, tényleg! – grimaszolva nyomkodott valamit a laptopján, aztán újra felém fordult. – És utána, hogy alakult a kapcsolatuk?

– Luanról egészen '45-ig nem tudtam semmit. Nagyon aggódtam, de hittem benne, hogy úgyis ad magáról életjelet, hiszen megígérte. És jött is a levél. Persze nekem kellett elmennem érte, mert azt gondolták, nincs senki a farmon, így ki sem hozták, csak kiszóltak – magyaráztam.

– Mit írt? Kiderült, miért akart Izlandra jutni? – kíváncsiskodott felcsillanó szemekkel.

– Az édesapja ott volt hadifogoly – feleltem.

Hadley újra ledöbbenve tátotta el a száját.

– Hogyan került oda?

– Arra már sajnos nem emlékszem – gondolkodtam el, erre valóban nem emlékeztem. – Miatta akart odamenni, és mint kiderült, a kínai katonaság tudta nélkül. De végül kitüntették, mert hazavitte az ezredest, az apját – mosolyodtam el. – Szerencsére figyelembe vették Benedict Sharon szavát és a papírt is, de azért egy táviratot csak küldtek Londonnak. Ott Sharon megerősítette mindezt. Luant és az apját pedig hajón küldték haza Kínába.

Boldogsággal töltött el, hogy sikerült a misszió, amiért napokig eltökélten hajtottam 1942. nyarán. Luan és az édesapja hazatérhetett a családjához, és boldogan élhettek tovább, miután a háborúnak vége szakadt.

Ezért aztán minden megérte!

– Nem hiszem, hogy csak ennyit írt – rebtentette meg sejtelmesen hosszú pilláit.

– Valóban nem – sütöttem le szemérmesen a tekintetemet, majd a kezembe vettem vékony sálát. – Kért, hogy menjek ki hozzá, Kínába. Még el is jött volna értem.

– De ön nem ment – dőlt hátra a széken szomorú ábrázattal.

– Csak a kardját küldtem el, de én nem mentem – ráztam meg szomorúan a fejemet.

– Nem bánja? – hunyorgott rám.

– Kedvesem, az életben nem bántam még semmit sem ennyire – húztam el a számat. – De nekem akkor itt volt a helyem. Pedig írta, emlékszem, hogy mesélt rólam a családjának, és készséggel fogadtak volna, de én... – elhallgattam, nem fejeztem be a mondatot, mert örült szívfájdalom kerített a hatalmába.

Nagyon, nagyon bántam, hogy akkor nem hagytam itt mindent, és nem mentem el hozzá. Vele is biztosan boldog életet élhettem volna, de mégsem bírtam megtenni. Akkor pedig már túlságosan késő volt.

– Boldog életem volt, szerettem Davidet, de Luan régebb óta volt a részem, és hozzá is örültem ragaszkodtam. De, hogy miért nem tudtam elengedni Angliát akkor, erre igazából magam sem tudom a választ.

– Bocsássa meg, ha megsértem – dőlt előre az ajkát beszívva. – Szerette őt?

– Nos – tekintetem körbe, majd próbáltam jól megfogalmazni azt, amit iránta éreztem. – Talán egy kicsit belé szerettem – húztam apró mosolyra az ajkamat. – De mivel ilyen távol voltunk egymástól, ez az érzés nem tudott tovább fejlődni.

– Nem is találkoztak? Egyszer sem? – kérdően meredt rám.

– Nem sajnós, bár már most úgy gondolom, így, öreg fejjel, hogy jobb volt ez így.

– De miért?

– Szó nélkül eldobtam volna mindent érte – pillantottam Hadley szemébe. – Igen, ridegen hangzik, de kilencven felett már nem igazán kertetel az ember. Pont ezért volt jól, hogy csupán levélben tartottuk a kapcsolatot. Évi egyszer írtunk egymásnak, de oldalakat. Minket ez teljesen kielégített – bólintottam nem túl őszintén.

Nyilván nem ennek a kedves hölgynek akartam elmondani, amit igazából soha senkinek sem mondtam, csak Luannak írtam. Így is már túl sokat árultam el a kapcsolatunkról, a gondolataimról, és kissé el is fáradtam.

– Sajnálom, hogy végül nem úgy alakult a sorsuk, ahogyan azt önök szerették volna – küldött felém együttérző mosolyt. – Nagyon köszönöm, hogy elmesélte a történetét. A neveket mindenképpen meg fogom változtatni – magyarázta, ahogy kikapcsolta a laptopját. – Kívánom, hogy éljen még nagyon sokáig ilyen jó egészségben, drága Lucy – felállt, azután elem sétált, megfogta a kezemet.

– Köszönöm, hogy ide fáradt – köszöntem meg én is, hogy meglátogatott.

– Nem volt ez fáradtság – legyintett, amint elengedte a kezemet. – Tanulságos történetet hallhattam – bólogatott, miközben a kezébe vette a táskáját, amibe a laptopját tette.

– Akkor nem bánom, hogy elmondtam – álltam fel a szék karfájába kapaszkodva. Hadley azonnal ugrott, hogy segítsen, de ráfújtam. – Köszönöm, meggy ez még!

– Nem szükséges kikísérnie – szabadkozott.

– Tudja, ha nem tudok lemenni a lépcsőn, akkor Kínába se tudok majd elrepülni – mosolyogtam az orrom alatt.

– Mármint? – húzta össze értetlenül a szemeit.

– Elköszönök Luantól. El akarok köszönni tőle – szegtem fel a fejemet, mialatt megkapaszkodtam az asztal szélében.

Ez akkor tudatosult bennem, amikor befejeztem a történetem mesélését Hadleynek. Annyi éven át nem találkoztunk, mégis számíthattunk a másikra, mindig írt, mindig kérdezett felőlem, a családom felől. Mindig megkérdezte, emlékszem-e arra a csókra, ott a domb tetején, Whitby-ben. Mert remélt. Remélte, hogy még mindig a szívemben hordozom. Én erre mindig azt írtam, hogy ne remélje, hanem tudja. Sosem töröltem őt ki az emlékeimből, nem is akartam. Csodáltam őt. Mint ember számomra követendő példa volt, leginkább a kitartása miatt. Erre ő azt mondaná, hogy ez rám is igaz, de csak azért, mert szerény is, nem csak nemeslelkű volt Luan Keito hadnagy.

Hiába volt családunk, mi mindig is egymás mellett álltunk. Szorosan. Tiszteletben tartottuk a másikat, az életét, de amikor leveleztünk, akkor csak ő volt és én. Régimódián, ahogy a mi időnkben csinálták. Megszoktuk az évek során, és ez valóban így volt a legjobb. Együtt voltunk, de mégsem.

Nem feledtelek, sosem feledlek. A részem vagy, én pedig a tiéd.

***

Egy igazi tortúra volt kijutni Kínába, Vuhanba. Ahogy elhatároztam, rá egy hónapra sikerült is megbeszélni Luan unokájával a találkozót. Persze a lányoméknak nem akartak engedni, mondván öreg vagyok én már egy ilyen hosszú repülőúthoz, de érezték, nem fognak tudni lebeszélni róla. Ginny és Hadley elkísért, tehát volt bőven segítségem. Nem bántam, hogy eljött a fiatalasszony is, látszott rajta, mennyire magával ragadta mindaz, amit elmeséltem neki. Meg hát én is hallottam az ő történetét a koreai kiruccanásról, tehát valamivel közelebb érezte magához ezeket az eseményeket, mint egy "hétköznapi ember".

Vuhan elég nyüzsgő város volt, csodaszép épületekkel, hatalmas technológiai tudással, amit én már nem igazán értékeltem annyi idősen, de a fiatalabb generáció, mint például a dédunokám, igen. Kijött elénk Maylin, és ő is vitt el minket a szállásunkra, ami egy kicsit félreeső, csendes környéken volt. Örültem neki, hogy nem a nyüzsgés közepére kerültünk. Én már nem igazán bírtam, és mindig is egy farmon éltem, nem nagyvároshoz voltam szokva.

Maylin nagyon kedves, mosolygós hölgy volt, előzékenyen segített mindenben. Nagy lelkesedéssel vetette bele magát ebbe az útba, úgy vettem ki a szavaiból, hogy az egész család kíváncsi volt rám.

Luan kicsit későn nősült meg, már elmúlt harminc éves. Aztán lett egy fia, akinek egy lánya született – ő volt Maylin. Az unoka pedig egy ikerpárral gyarapította a családot. A felesége már nem élt, körülbelül kilenc évvel ezelőtt szívroham következtében hunyt el. Luan akkor nagyon maga alatt volt, abban az évben háromszor is írt, én pedig igyekeztem bátorítani, úgy, ahogyan ő engem, mikor David elment.

Szép kort élt meg, de hiszen elpusztíthatatlan volt.

– Pakoljanak le, frissüljenek fel, azután jövök önökért. Rendben? – fordult hátra az autóban Maylin, miközben leparkolt a kis szálloda előtt.

– Nekem nincs szükségem pihenésre! – zsörtölődtem, amint igyekeztem arrébb csúszni a kényelmes bőr ülésen, az ajtó felé.

– Mama, kérlek! – cammogott Ginny.

– Egyezzünk meg fél órában, Lucy. Jó? – fordult felém az anyósülésen ülő Hadley.

– Azt még tolerálom – hagytam végül ennyiben. Nem lett volna értelme vitára kelni velük, hiába is szerettem volna, túlerőben voltak.

Hadley kíségetett az autóból, addig Ginny és Maylin kivették a csomagjainkat a csomagtartóból. Nagyon szép idő volt június derekán. Akkor még nem is gondoltuk, hogy ebből a városból világjárvány fog elszabadulni az év végén.

– Akkor hamarosan érkezem – intett Maylin, azután beült fehér autójába, elhajtott.

– Remélem, van lift. Vidd innen ezt a vacakot! Tudok én menni magamtól is – legyintettem, mikor megláttam Ginny kezében a botomat. Használtam, de nagyon ritkán, jobb szerettem segítség nélkül sétálni, főleg ennyi ember előtt. Kor ide, vagy oda, a nő mindig nő marad. Hiúsági kérdés volt ez nálam. Én tudtam jól, hány éves vagyok, de azt már nem akartam, hogy ezt mások is lássák.

– Mama, az örületbe kergetsz! – motyogott az orra alatt a kislány, végül belém karolva kísért. Ezt már hagytam. – Hadley, mi addig megkeressük a liftet! – szólt a kis recepcióhoz igyekvő nő felé. – Gyere, nézzük csak! – fordultunk le a bejárat után jobbra.

– Szerintem az lesz az! – mutattam a szürke ajtóra.

– Igen – bólintott. – Milyen szép ez a hely – forgatta elcsodálkozva a fejét a dédunokám.

Ő még nem járt Anglián kívül, noha én sem. Épp itt volt az ideje. Bár az apropó nem éppen örömteli, mégis úgy éreztem, el kell ide jönnöm,

tartozom ezzel Luannak.

– Mama, miért nem jöttél el ide? Szerintem sokkal jobb lett volna az életed – nézett rám kérdően.

– Drágám, ha idejövök, akkor te nem lennél. Hidd el, jó volt ez így – simítottam végig az arcán. Olyan volt, mint a porcelán.

– De biztos? – kérdezte szomorúan.

Nem, nem biztos, de ezt nem közölhettem vele. A szívem mindig is húzott Luan felé, de nyilván okkal nem történt aztán köztünk semmi. Én voltam az, aki jobban küzdött, pedig akkor, ott Whitby-ben nagyon fájt, hogy elmegy, ám mégis hagytam. Talán annak úgy kellett lennie.

Kár volt a régi időket latolgatni, mert elmúltak. Nem tehattünk már semmit sem. Lassan az én életem is a végéhez közeledett, és akkor már végképp mindegy volt, mit tettem és mit nem a múltban. Szép életem volt, ahogyan neki is, csak ez számított.

Talán együtt kellett volna lennünk, talán nem, de ezt már sosem tudjuk meg.

***

Miután felmentünk a szobáinkba, kicsit rendbe szedtem magam. Elnéztem a tükörképemet, hogy mennyit változtam az évek során. Nem csak kívül, belül is. A háború annak idején hatalmas pofonokat adott, aztán a farm miatt harcoltam, hogy a nevemre kerülhessen, majd jött a felújítása és a többi. Ha David akkor nem toppan be az életembe, valószínűleg elveszek.

Magas volt, barna hajú, barna szemű, erőteljes arcúval és borzasztóan férfias kiállással. Nem volt olyan határozott, mint Luan, de benne pont az tetszett, hogy jól megfontolta a lépteit, a cselekedeteit. Hiányzott, kicsit elveszett voltam nélküle, de még Luan velem volt. Ám azon a napon már teljesen egyedül voltam.

Én és az emlékeim...

Kopogás józanított ki, mélyen a múltban jártam. Kiléptem a fürdőszobából, és az ajtó felé kiáltottam:

– Tessék!

Ginny nyitott be, majd kíváncsian nézett végig rajtam.

– Készen vagy, mama?

– Persze, kincsem. Mehetünk! – mosolyogtam rá, amint mellé értem, ő pedig ismételten belém karolt, majd kivezetett a kis folyosóra, ahol Hadley várt minket, kezében egy fényképezőgéppel.

– Ha nem bánja, akkor készítek majd néhány képet – mosolygott rám a gépet felemelve.

– Dehogyan bánom! Örökítsük is meg, hogy elhagytam Harrogate-et – nevettem Ginny kezét fogva.

– Akkor kérek egy mosolyt! – tartotta fel a kamerát, és kattintott párat, miközben próbáltam mosolyogni.

Miután lementünk a lifttel, a recepciónál talákoztunk Maylinnel. Örömteli mosoly kíséretében fogadott minket, mintha a legkedvesebb ismerősei lennénk.

– Úgy látom, indulhatunk is – csapta össze a tenyerét, azután a kijárat felé tartott, mi pedig követtük.

Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem vette ki ez az egész az erőmet, de már nem volt messze a cél. Azonnal látnom kellett! Ennyi év után végre... Igaz, nem úgy, ahogyan elváltunk, de mégis ott lehettem mellette.

Körülbelül húsz perces út után érkeztünk meg egy fekete vaskapu elé. Kínai betűk voltak rajta, és sejtettem, hogy angolul is szerepel ott valami, de számomra már apró volt a szöveg, majdnem láthatatlan. A szemüveg a táskámban volt, így nem is erőlködtem, a lányokra bíztam magam.

– Itt most leparkolok, és besétálunk – állította le az autót Maylin.

– A koszorú? – kérdeztem Ginnyt, miközben az ajtó felé húzódtam.

– Ki se vettük a csomagtartóból – adta meg a választ, majd kipattant, megkerülte az autót, és segített kiszállni. – Hozom!

– Átveszem – érkezett mellém Hadley.

– Mintha egy reklámszatyor lennék – ciccegem Hadley karját elfogadva. Megmosolyogta a szavaimat. – Másik kezemmel megigazítottam a kontyomat, majd indultunk volna, de a hátunk mögül lépteket hallottam.

– De jó, hogy ideértetek! – ujjongott Maylin.

Értetlenül fordultam hátra, amint kicsit eltávolodtam Hadleytől. Ismertelen férfi és két kisfiú érkezett. Noha, ahogy közelebb lépett, a vonásai alapján azt mondtam volna, hogy már láttam valahol. Nyakszirtig erő fekete, itt-ott őszes haja volt, mélybarna szeme és kis bajusza körszakállal.

– Lucy Dawson? – kérdezte a férfi, amire bárgyú grimasz kíséretében emeltem meg egyik szemöldököm.

– Úgy hívtak. Most már Hilton – biccentettem.

– Yingsu Keito. Luan fia vagyok – mosolygott rám átszellemülten.

– Ó, istenem! – kaptam az ajkam elé a kezemet. Szóval ezért volt ilyen ismerős.

– Megölelhetem? Szabad? – lépett elém boldogan.

Nem szóltam semmit, kitártam a karomat, és magamhoz öleltem Luan fiát. Kellemes személyiségűnek tűnt első látásra, de egy piciny tűz azért lángolt a szemében. Ez volt az apja hagyatéka.

– Ők pedig a fiaim – szólalt meg mellettünk Maylin, amint elengedtük egymást. – Zhan és Yun – mutatta be őket. A kisfiúk csak integettek, úgy gondoltam még nem igazán tudtak angolul.

– Szervusztok! – mosolyogtam rájuk.

– Nagyon örülök, hogy végre találkozhatok önnel.

Yingsu nagyon lelkes volt, jó érzéssel töltött el, hogy ő is kijött üdvözölni minket.

– Ő a dédunokám, Ginny – mutattam be a kislányt. – Ő pedig Hadley, a kísérőnk – Hadleyt sem hagytam ki.

Miután mindenki bemutatkozott mindenkinek, végül elindultunk a temetőbe. Yingsu előzékenyen átvette Ginnytől a koszorút, úgy sétált mellettem. Vicces, de akaratlanul is belé karoltam.

– Miért nem jött el hamarabb, Lucy? – tette fel a nem várt kérdést a férfi, amint már jócskán besétáltunk a temetőbe.

– Egy évet késett a levél, nemrég tudtam meg sajnós – feleltem szomorúan.

– Sajnálattal hallottam Maylintől. De előtte jöhetett volna látogatóba. Szívesen fogadtuk volna – szabadkozott tovább.

Engem is ledöbbsentett, mennyire előzékeny volt.

– Tudja, megvoltak a gondjaim, és úgy hiszem, az apjának is – hagytam végül ennyiben.

– Ez igaz, sajnós. Anya halála után kicsit befelé fordult – mondta szomorúan.

– Az apja mondta nekem egyszer, hogy a fájdalom erősíti a lelket. Ha képes vagy legyőzni, akkor utána bármire képes leszel – szorítottam meg a kezét, miközben sétáltunk. Kedvesen mosolyogva bólintott, igazat adva. – Jó ember volt, Isten nyugosztalja – sóhajtottam hosszan.

– Szerinte ön is az – döntötte felém a fejét.

Nem mondtam semmit, apró mosoly villant az arcomon, azután felpillantottam, és megláttam a sírkövét, amin egy nagy fénykép díszelgett fiatalokból.

– Drága barátom! – nyögtem elcsukló hangon, amint megálltunk a fekete alapon aranyszínnel tarkított márványkő előtt.

– Ő az, mama? Ő Luan? – kérdezte Ginny, ahogy mellém lépett a másik oldalon.

– Igen, szívem. Ő Luan Keito hadnagy – feleltem. Könnyek szöktek a szemembe. – Egy kicsit elkéstem, Luan – szusszantam szomorúan, de nevetésbe fordult.

– De itt van – tette a hátamra a kezét Yingsu. – És ez a fontos.

Igazából tényleg ez volt a lényeg, hogy elmentem hozzá leróni a kegyeletet. Későn, de ott voltam. A lányok a sírjára tették a koszorút, azután magamra hagytak, messzebb sétáltak. A fejemben vadul pörgettem a vele közös emlékeket, és egyre csak arra lyukadtam ki, hogy hiba volt őt elengednem. Hiányzott, csakúgy, mint David. Így, hetvenhét év távlatából is azt éreztem, hogy még mindig a részem ez a bajba jutott férfi, akit ugyan megmentettem, de ő sokkal többet tett értem. Tudtán kívül is.

Furcsa kapcsolat alakult ki közöttünk, amit senki sem értett volna meg, mert nem jártak hasonló cipőben. Mi azokon a napokon a túlélésért, egymásért küzdöttünk. Egyedül mindig is gyenge voltam, de amint rá gondoltam, hatalmas erő költözött belém. Azt akartam, hogy büszke legyen rám, hiszen a búcsúnál így szólt: Maradjak mindig ilyen. Én pedig igyekeztem ezt betartani.

– Mindig is a szívemben őriztelek, és még most is ott vagy – simítottam végig a márványon. – Isten veled, Luan! – köszöntem el tőle, majd a kis társaság felé fordultam.

Azt hiszem, akkor lezártam a kapcsolatunkat. Végleg. Megnyugvás telepedett rám, hogy ott lehettem, emlékezhettem mellette, együtt vele. Ez a hosszú korszak, ami 1942-ben kezdődött, 2019-ben véget ért.

Epilógus

Azt beszélük, az ember megéri a halált. Van ebben igazság. Azon a napon Brice születésnapját ünnepeltük. Az egész család ott volt nálam, Harrogateben. Nem nagyon beszéltem, csak szemléltem őket, elnéztem, mivé váltak a gyermekeim, az unokáim és a dédunokáim. Hatalmas családom lett, borzasztóan büszke voltam rájuk, melegséggel töltött el a látvány, ami az ebédlőben fogadott.

Honnan tudtam, hogy az az utolsó napom?

A fivéremre gondoltam. Azt is mondják, halála előtt az ember megbán dolgokat. Velük így voltam aznap. Azon gondolkodtam, mi lett volna, ha valamilyen úton-módon sikerül emberi viszonyba kerülnünk, és megbékélve tudunk egymás mellett élni. Ez sajnos nem sikerült, így konkrétan teljesen árván maradtam, amit hosszú évekig nem bántam, tekintve, mit tettek. Ám akkor mégiscsak másképp gondoltam.

Megöleltem mindenkit egyesével, megsimítottam az arcukat, memorizáltam a vonásaikat, hogy így, boldog, önfeledt mivoltukban őrizhessem meg őket. Nem értették, miért teszem ezt, de az volt a lényeg, hogy én tudtam.

Aznap borongós, esős idő volt, mi mégis olyan jól éreztük magunkat, annyira sokat nevettünk együtt. Kint az eső, bent a napfény, tartja a mondás, ezzel is a család szentségére célozva. És ez valóban így is van. Nincs szebb dolog a családnál. Szerencsésnek mondhattam magamat, hogy nekem megadatott mindez. Gazdag voltam általuk, a gyerekeim voltak a legnagyobb kincseim.

Isten kegyes volt hozzám, álmomban ért a vég. Egyszerűen elaludtam. Talán úgy gondolta, szegény kis Lucy Dawson, annyit szenvedett már. Teher ilyen sokáig élni, mégis ajándék, hogy láthattam felnőni az

unokáimat, a dédunokáimat. Aztán ott a sok élmény, az emlékek, de mindegyik persze ennyi idősen már nem emlékszik olyan tisztán az ember. Pedig szeretne.

Az elmúlástól nem kell félni, ez az élet része, ezzel zárul be a kör. Határozott vonallal zárták be az égiek az enyémet.

Köszönöm, hogy boldogan élhettem ennyi éven át, ilyen szép családban.

***

Fura illatot éreztem, miközben a szememet nyitogattam. Ahogy magamhoz tértem, akkor tudatosult bennem, hogy a földön fekszem. Felugrottam, majd körbetekintettem. Végtelen pipacsmezőn találtam magam. Verőfényes napsütésben, csodaszép, kék égbolt alatt, amin hatalmas báránnyelűk suhantak át.

Ez lehetett a mennyország?

Tanácstalanul simítottam egy hosszú szőke tincset a fülem mögé, majd tettem pár lépést előre. Fiatal voltam, ezt éreztem is a csontjaimban, hogy túl könnyedén mozgok. A hajam elterült a vállamon, lágyan lengedezett az enyhe szélben.

Azt mondják, a halál nem jó. Nos, egy fittyfenét!

Sétáltam egy darabig, amikor alakot fedeztem fel a mezőn, kicsit odébb. Kíváncsian tartottam felé, majd mikor megérkeztem mögé, óvatosan a karjára tettem a kezemet. Fel voltam készülve arra, hogy David lesz az. Ám, amikor megfordult, akkor aztán hatalmas meglepetés ért.

Csillogó szemekkel néztem fel a magas férfire, akit már hetvenhét éve nem láttam. Ugyanúgy festett, mint azon a képen, ami a sírján volt. Ő volt az! Luan.

– Ennyi éven át sem tudtam elfelejteni ezt a gyönyörű szempárt – simította nagy tenyerét az arcomra. – Mindig is vártam rád.

– De én nem jöttem – sütöttem le szomorúan a tekintetemet.

– Most végre itt vagy – tette hüvelykujját az államra, úgy emelte fel a fejemet, hogy a szemembe nézhessen.

Semmi sem volt ahhoz fogható, amint egymás pillantásába révedtünk azon a varázslatos helyen. Megnyugvás, beteljesülés és öröm telepedett ránk. A sors végül mégiscsak lezárta kettőnk kapcsolatát.

– Úgy hiányoztál – nyögtem halkán. – Minden nap, minden órában. Nem kellett volna elengednem téged – ráztam meg a fejemet.

– Ne törődj azzal, mi volt akkor – szólt lágyan, közben a karjaiba vont.

Szorosan öleltük egymást, mert akkor már tudtuk, milyen az, ha elszakadunk a másiktól, és ezt egyikünk sem akarta újra átélni. Akkor még nem fogtuk fel, hogy az idők végezetéig együtt leszünk. Féltünk, hogy ez csupán egy olyan álom, amiből fel fogunk ébredni.

– Azért – távolodtam el végül tőle a szememet törölgetve – szép életünk volt.

– Ebben egyetértünk – helyeselt mosolyogva. – De most új kezdődik – bólíntott, majd a tenyerembe csúsztatta a kezét, ujjait az enyémekek közé fonta.

– Aminek együtt vágunk neki – húztam széles mosolyra az ajkamat, miközben felpillantottam ragyogó szemeibe.

Gyönyörű pillanat volt, úgy éreztem, túlcsondul a szívem boldogsággal, már fojtogatott, de én örömmel viseltem.

Az élet szép, de amikor a mennyországban kézen fogva indulsz neki az ismeretlennek azzal, akire mindig is vágytál, az valami leírhatatlanul gyönyörű.

Hetvenhét évig a szívünkben őriztük a másikat, a sírig kitarítottunk egymás mellett. Nem minden kapcsolat teljesedik be a földön, van, amire várni kell. Mi kivártuk. És megérte...

-Vége-

Köszönetnyilvánítás

Kedves **Olvasó**, köszönöm, hogy bizalmat szavaztál nekem, és elolvastad a könyvem. Remélem, te is annyira élvezted Lucy történetét, mint én.

Köszönöm **Fáy Linett** fáradtságos munkáját a szerkesztésben.

Köszönöm szépen a családom, a barátaim és a csoportom támogatását.

Nélkületek nem született volna meg ez a könyv sem!

Ahol megtalálász:

Facebook/RubySawOfficial

Facebook Csoport/Rubyverzum

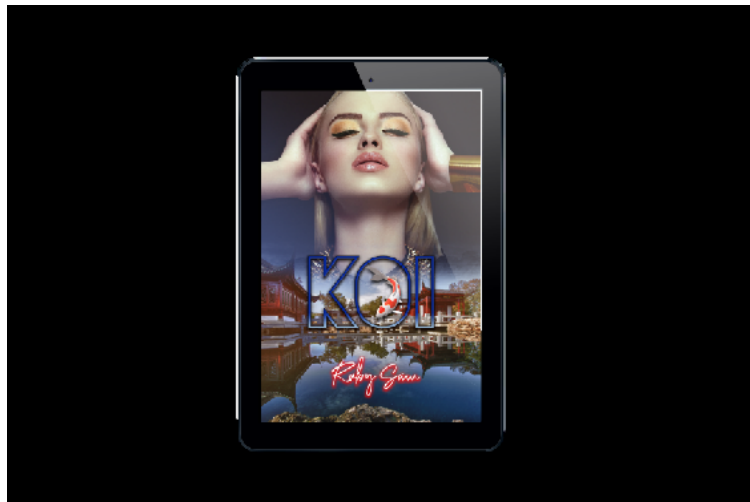
Instagram/Iamrubysaw

Bookdreams.hu/iroink/rubysaw

Előkészületben: *Oka nőülne! (?)*

Koi

Nyctophilia

Salvation – Menny és Pokol 4.

